Downloaded via the EU tax law app / web

62010TJ0533
RETTENS DOM (Tredje Afdeling)

11. juli 2014 (*1)

»Statsstøtte — public service-radio- og tv-virksomhed — Spaniens påtænkte støtte til RTVE — ændring af finansieringsordningen — erstatning af reklameindtægter med nye skatter på tv- og telekommunikationsoperatørerne — afgørelse, der erklærer støtten forenelig med det indre marked — skatteforanstaltning, der udgør støttens finansieringsmetode — tilstedeværelse af en nødvendig forbindelse mellem skatten og støtten — skatteindtægtens direkte påvirkning af støttens størrelse — proportionalitet«

I sag T-533/10,

DTS Distribuidora de Televisión Digital, SA, Tres Cantos (Spanien), ved advokaterne H. Brokelmann og M. Ganino,

sagsøger,

støttet af:

Telefónica de España, SA, Madrid (Spanien),

Telefónica Móviles España, SA, Madrid,

ved advokaterne F. González Díaz og F. Salerno,

intervenienter,

mod

Europa-Kommissionen ved G. Valero Jordana og C. Urraca Caviedes, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

støttet af:

Kongeriget Spanien først ved abogados del Estado J. Rodríguez Cárcamo og M. Muñoz Pérez, dernæst ved abogado del Estado M. Muñoz Pérez, derefter ved abogados del Estado S. Centeno Huerta og N. Díaz Abad, så ved abogado del Estado Díaz Abad og endelig ved abogado del Estado M. Sampol Pucurull,

og af

Corporación de Radio y Televisión Española, SA (RTVE), Madrid, ved advokaterne A. Martínez Sánchez og J. Rodríguez Ordóñez,

intervenienter,

angående en påstand om annullation af Kommissionens afgørelse 2011/1/EU af 20. juli 2010 om statsstøtteordning C 38/09 (ex NN 58/09), som Spanien påtænker at gennemføre til fordel for Corporación de Radio y Televisión Española (RTVE) (EUT 2011 L 1, s. 9),

har

RETTEN (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, O. Czúcz (refererende dommer), og dommerne I. Labucka og D. Gratsias,

justitssekretær: fuldmægtig T. Weiler,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 15. oktober 2013,

afsagt følgende

Dom

1

Ved nærværende søgsmål har sagsøgeren, DTS Distribuidora de Televisión Digital, SA, nedlagt påstand om annullation af Kommissionens afgørelse 2011/1/EU af 20. juli 2010 om statsstøtteordning C 38/09 (ex NN 58/09), som Spanien påtænker at gennemføre til fordel for Corporación de Radio y Televisión Española (RTVE) (EUT 2011 L 1, s. 9, herefter »den anfægtede afgørelse«). Ved denne afgørelse fastslog Kommissionen, at finansieringsordningen for Corporación de Radio y Televisión Española, SA (RTVE), som Kongeriget Spanien ændrede ved Ley 8/2009, de 28 de agosto, de financiación de la Corporación de Radio y Televisión Española (lov nr. 8 af 28.8.2009 om finansiering af RTVE, BOE nr. 210 af 31.8.2009, s. 74003, herefter »lov nr. 8/2009«), der ændrede Ley 17/2006, de 5 de junio, de la radio y la televisión de titularidad estatal (lov nr. 17 af 5.6.2006 om offentlig radio og fjernsyn, BOE nr. 134 af 6.6.2006, s. 21270, herefter »lov nr. 17/2006«), var forenelig med det indre marked i henhold til artikel 106, stk. 2, TEUF

Sagens baggrund og den anfægtede afgørelse

2

Sagsøgeren er et selskab, der på det spanske marked er specialiseret i drift og udnyttelse af digitalt fjernsyn via satellit (Digital +) samt indstilling af temakanaler.

3

RTVE er den offentlige spanske radio- og tv-virksomhed, som ved lov nr. 17/2006 er pålagt public service-opgaver på disse områder.

4

Lov nr. 17/2006 fastsatte en ordning for blandet finansiering af RTVE. I henhold til denne lov havde RTVE dels indtægter fra sine kommercielle aktiviteter, bl.a. salg af reklameplads. Dels modtog det et vederlag fra den spanske stat for udførelsen af public service-opgaver. Denne finansieringsordning (herefter »den eksisterende finansieringsordning for RTVE«) blev godkendt af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved dens beslutning K(2005) 1163 endelig af 20. april 2005 om statsstøtte til RTVE (E8/2005) (hvoraf et resumé er offentliggjort i EUT 2006 C 239, s. 17) og beslutning K(2007) 641 endelig af 7. marts 2007 om finansiering af foranstaltninger til

nedsættelse af midler til RTVE (NN8/2007) (hvoraf et resumé er offentliggjort i EUT C 109, s. 2).

5

Kommissionen modtog den 22. juni 2009 en klage over det lovforslag, der lå til grund for lov nr. 8/2009. Den 5. august 2009 anmodede Kommissionen Kongeriget Spanien om oplysninger om dette lovforslag.

6

Lov nr. 8/2009, som trådte i kraft den 1. september 2009, ændrede den eksisterende finansieringsordning for RTVE.

7

Lov nr. 8/2009 fastsatte først og fremmest, at RTVE fra udgangen af 2009 ikke længere ville blive finansieret af indtægter fra reklamer, teleshopping, sponsorering eller betalingstjenester. De eneste kommercielle indtægter, som RTVE fortsat ville have efter denne dato, var indtægter fra tjenesteydelser til tredjemand og salg af egne produktioner [artikel 2, stk. 1, litra e), i lov nr. 8/2009]. Disse indtægter var begrænset til ca. 25 mio. EUR (niende betragtning til den anfægtede afgørelse).

8

For at kompensere for tabet af andre kommercielle indtægter indførte eller ændrede lov nr. 8/2009 med artikel 2, stk. 1, litra b)-d), og artikel 4-6 dernæst følgende tre afgiftsforanstaltninger:

—

En ny skat på 3% på indtægterne for gratis tv-stationer og på 1,5% på indtægterne for betalings-tv-stationer med hjemsted i Spanien. Denne skats bidrag til RTVE's budget kan ikke overstige 15% (for almindeligt tilgængelige kanaler) og 20% (for betalings-tv) af den samlede årlige støtte til RTVE. Enhver skatteindtægt, som overstiger disse procentsatser, overføres til den spanske stats almindelige budget [artikel 2, stk. 1, litra d), og artikel 6 i lov nr. 8/2009].

—

En ny skat på 0,9% af bruttodriftsindtægterne (bortset fra dem, der hidrører fra referenceengrosmarkedet) for udbydere af telekommunikationstjenester, som har hjemsted i Spanien, som er opført i registeret for udbydere af telekommunikationstjenester, som dækker et geografisk område, der svarer til den spanske stats område, eller som er større end en selvstyrende region, og som udbyder audiovisuelle tjenester eller enhver anden tjeneste, hvori der indgår reklame, inden for en eller flere af følgende tjenester: fasttelefontjeneste, mobiltelefonitjeneste og internetadgang. Dette bidrag kan ikke overstige 25% af den samlede årlige støtte til RTVE. Enhver skatteindtægt, som overstiger denne procentsats, overføres til den spanske stats almindelige budget [artikel 2, stk. 1, litra c), og artikel 5 i lov nr. 8/2009].

—

En procentsats på 80% og et maksimalt beløb på 330 mio. EUR af den allerede eksisterende skat på radiospektrumanvendelse. Resten overføres til den spanske stats almindelige budgetter. Denne procentdel kan ændres i overensstemmelse med lovgivningen om den spanske stats almindelige budgetter [artikel 2, stk. 1,litra b), og artikel 4 i lov nr. 8/2009].

9

Endvidere er kompensationen for opfyldelse af public service-forpligtelser fastsat i lov nr. 17/2006 blevet opretholdt [artikel 2, stk. 1, litra a), i lov nr. 8/2009]. Hvis ovennævnte finansieringskilder [og andre kilder uden større betydning fastsat i artikel 2, stk. 1, litra f)-i), i lov nr. 8/2009] ikke var tilstrækkelige til at dække RTVE's samlede udgifter til opfyldelsen af public service-forpligtelser, var den spanske stat i henhold til artikel 2, stk. 2, i lov nr. 8/2009 og artikel 33 i lov nr. 17/2006 forpligtet til at dække denne forskel. Ordningen med blandet finansiering af RTVE blev derfor omdannet til en næsten udelukkende offentlig finansieringsordning (herefter »den næsten udelukkende offentlige finansieringsordning«).

10

Endelig fastsatte artikel 3, stk. 2, i lov nr. 8/2009 de maksimale indtægter for RTVE. For årene 2010 og 2011 måtte disse indtægter samlet ikke overstige 1,2 mia. EUR årligt, hvilket ligeledes svarede til de maksimale udgifter for hvert regnskabsår. For perioden 2012-2014 fastsattes der en maksimal stigning på 1% af dette beløb, og for de efterfølgende år afhang stigningen af den årlige udvikling i forbrugerprisindekset.

11

Lov nr. 8/2009 ændrede ligeledes definitionen af de public service-opgaver på radio- og tv-området, som RTVE var pålagt. Loven fastsatte bl.a. supplerende forpligtelser for RTVE vedrørende børneprogrammer. Desuden fastsatte nævnte lov grænser for erhvervelsen af senderettigheder til sportsbegivenheder samt for visning af film produceret af store internationale filmselskaber i den bedste sendetid.

12

Den 2. december 2009 meddelte Kommissionen Kongeriget Spanien, at den havde besluttet at indlede den procedure, der er fastsat i artikel 108 TEUF vedrørende ændringen af RTVE's finansieringsordning (herefter »afgørelsen om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure«) (hvoraf et resumé er offentliggjort i EUT 2010 C 8, s. 31). Kommissionen opfordrede interesserede tredjeparter til at fremsætte deres bemærkninger til den pågældende foranstaltning.

13

Kommissionen indledte den 18. marts 2010 traktatbrudsproceduren efter artikel 258 TEUF, idet den vurderede, at skatten på elektronisk kommunikation var i strid med bestemmelserne i artikel 12 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/20/EF af 7. marts 2002 om tilladelser til elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (tilladelsesdirektivet) (EFT L 108, s. 21). Den 30. september 2010 anmodede Kommissionen i en begrundet udtalelse Kongeriget Spanien om at ophæve denne skat som følge af dens uforenelighed med nævnte direktiv.

14

Den 20. juli 2010 vedtog Kommissionen den anfægtede afgørelse, hvorved den fastslog, at ændringen af finansieringsordningen for RTVE fastsat i lov nr. 8/2009 var forenelig med det indre marked i henhold til artikel 106, stk. 2, TEUF. Kommissionen lagde bl.a. vægt på konklusionen om, at de tre skatteforanstaltninger, som blev indført eller ændret ved lov nr. 8/2009, ikke var en integrerende del af de nye støtteelementer, der var fastsat ved denne lov, og at disse skatteforanstaltningers eventuelle uforenelighed med tilladelsesdirektivet således ikke påvirkede undersøgelsen af dens forenelighed med det indre marked. Kommissionen fandt endvidere, at den

ændrede finansieringsordning for RTVE var i overensstemmelse med artikel 106, stk. 2, TEUF, eftersom den var forholdsmæssig.

Sagsbehandlingen for Retten

15

Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 24. november 2010 har sagsøgeren anlagt denne sag.

16

Ved to separate processkrifter indleveret til Rettens Justitskontor samme dag har sagsøgeren dels anmodet om udsættelse af gennemførelsen af den anfægtede afgørelse i medfør af artikel 278 TEUF, dels begæret sagen behandlet efter den fremskyndede procedure i henhold til artikel 76a i Rettens procesreglement.

17

Begæringen om anvendelse af den fremskyndede procedure blev forkastet ved Rettens kendelse af 18. januar 2011.

18

Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 15. februar 2011 har Kongeriget Spanien fremsat begæring om at måtte intervenere i sagen til støtte for Kommissionens påstande.

19

Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 16. februar 2011 har RTVE fremsat begæring om at måtte intervenere i sagen til støtte for Kommissionens påstande.

20

Ved kendelser af 21. og 23. marts 2011 fik henholdsvis Kongeriget Spanien og RTVE tilladelse til at intervenere til støtte for Kommissionens påstande.

21

Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 22. marts 2011 har Telefónica de España, SA, og Telefónica Móviles España, SA, fremsat begæring om at måtte intervenere i sagen til støtte for sagsøgerens påstande.

22

Ved kendelse af 28. juni 2011 fik Telefónica de España og Telefónica Móviles España tilladelse til at intervenere til støtte for sagsøgerens påstande.

23

Ved kendelse afsagt af Rettens præsident den 9. juni 2011 blev sagsøgerens begæring om foreløbige forholdsregler forkastet, og afgørelsen om sagens omkostninger blev udsat.

24

På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Tredje Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling. Parterne har afgivet indlæg og besvaret Rettens mundtlige spørgsmål under retsmødet den 15. oktober 2013.

25

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

—

Den anfægtede afgørelse annulleres.

—

Kommissionen tilpligtes at betale omkostningerne i nærværende sag.

—

RTVE tilpligtes at betale sagens omkostninger.

—

Kongeriget Spanien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

26

Telefónica de España og Telefónica Móviles España har nedlagt følgende påstande:

—

Sagsøgerens gives medhold i sine påstande, og følgelig annulleres den anfægtede afgørelse.

—

Kommissionen tilpligtes under alle omstændigheder at betale sagens omkostninger.

27

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

—

Sagen afvises delvist.

—

Under alle omstændigheder frifindes Kommissionen, idet søgsmålet er ubegrundet.

—

Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

—

Telefónica de España og Telefónica Móviles España tilpligtes at betale sagens omkostninger.

28

Kongeriget Spanien og RTVE har nedlagt følgende påstande:

—

Sagen afvises delvist.

—

Under alle omstændigheder frifindes Kommissionen.

—

Sagsøgeren tilpligtes under alle omstændigheder at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

29

Søgsmålet er støttet på tre anbringender om for det første en fejl vedrørende begrebet statsstøtte, for det andet en tilsidesættelse af artikel 106, stk. 2, TEUF og for det tredje en tilsidesættelse af artikel 49 TEUF og 63 TEUF.

1. Om formaliteten

30

Kongeriget Spanien har gjort gældende, at sagen skal afvises, eftersom sagsøgeren ikke har søgsmålskompetence. Selskabets søgsmål vedrører den anfægtede afgørelses velbegrundethed. Sagsøgeren skal således være individuelt berørt af den anfægtede afgørelse. Sagsøgerens position på markedet påvirkes imidlertid i det væsentlige ikke af lov nr. 8/2009.

31

Kommissionen har endvidere, støttet af Kongeriget Spanien og RTVE, gjort gældende, at søgsmålet skal afvises delvist. Sagsøgeren har udelukkende søgsmålsinteresse i sin annullationspåstand hvad angår de forhold i den anfægtede afgørelse, der er forbundet med de bidrag, selskabet selv skal betale som udbyder af betalings-tv via satellit. Selskabet har derimod ikke søgsmålsinteresse i at påstå den anfægtede afgørelse annulleret, for så vidt som den vedrører både de bidrag, selskabet skulle betale under alle omstændigheder uafhængigt af beløbenes anvendelsesformål, og de bidrag, det ikke skulle betale. Hvert bidrag fastsat i henholdsvis artikel 4-6 i lov nr. 8/2009 kan adskilles fra de øvrige bidrag. Annullationen af et bidrag påvirker således ikke de øvrige bidrag.

32

Sagsøgeren har bestridt disse argumenter.

33

Det skal i den forbindelse blot bemærkes, at Unionens retsinstanser har ret til at vurdere, om det

hvad angår realiteten er berettiget efter sagens omstændigheder af hensyn til god retspleje at frifinde sagsøgte i sagen uden først at tage stilling til, om søgsmålet skal afvises (Domstolens dom af 26.2.2002, sag C-23/00 P, Rådet mod Boehringer, Sml. I, s. 1873, præmis 51 og 52).

34

Under den foreliggende sags omstændigheder finder Retten det af procesøkonomiske hensyn hensigtsmæssigt indledningsvis at behandle sagsøgerens annullationspåstand uden først at tage stilling til formaliteten i nærværende søgsmål, idet sidstnævnte under alle omstændigheder og af de nedenstående årsager er ubegrundet.

2. Om realiteten

35

Først undersøges det første anbringende om en fejl vedrørende støttebegrebet, derefter undersøges det tredje anbringende om en tilsidesættelse af artikel 49 TEUF og 64 TEUF, og endelig undersøges det andet anbringende om en tilsidesættelse af artikel 106, stk. 2, TEUF.

1. Det første anbringende om en tilsidesættelse af begrebet støtte som omhandlet i artikel 107 TEUF hvad angår det forhold, at de tre skatteforanstaltninger, der blev indført eller ændret ved lov nr. 8/2009, ikke kan adskilles fra støtteforanstaltningen

36

Det første anbringende vedrører begrundelsen i 61.-66. betragtning til den anfægtede afgørelse, hvori Kommissionen fastslog, at de tre skatteforanstaltninger, der blev indført eller ændret ved lov nr. 8/2009, ikke var en integrerende del af den støtteforanstaltning, som indførtes ved denne lov.

37

Kommissionen fastslog i 61. betragtning, at i henhold til lov nr. 8/2009 var overgangen fra en ordning med blandet finansiering af RTVE til en ordning med næsten udelukkende offentlig finansiering ledsaget af indførelsen eller ændringen af tre skatteforanstaltninger, hvis formål var at generere de nødvendige indtægter. I 62. betragtning bemærkede Kommissionen, at i de tilfælde, hvor en skat er en integrerende del af støtten, skulle Kommissionen tage hensyn til støttens finansieringsmetode og kunne kun erklære støtteordningen forenelig med det indre marked, hvis støtteordningen var i overensstemmelse med EU-retten. Kommissionen fandt i 63. betragtning, at for at en skat kan anses for en integrerende del af en støtte, burde dennes formål obligatorisk være knyttet sammen med støtten i den forstand, at indtægterne fra skatten obligatorisk anvendtes til finansiering af støtten og havde direkte indflydelse på deres omfang.

38

I 64. betragtning til den anfægtede afgørelse fastslog Kommissionen, at størrelsen af støtten til RTVE blev fastsat udelukkende under hensyn til RTVE's finansieringsbehov og de skønnede nettoudgifter til public service-radio- og tv-virksomhed. Finansieringsstøtten til RTVE var i praksis og i overensstemmelse med lovgivningen uafhængig af skatteindtægterne, idet den udelukkende afhang af nettoudgifterne til opfyldelse af public service-forpligtelsen. Den planlagte samlede finansiering af RTVE's public service-virksomhed afhang derfor ikke af størrelsen af de specifikke skatteindtægter, men ville under alle omstændigheder ske over den spanske stats almindelige budgetter. På den ene side fastslog Kommissionen i den forbindelse, at skatteindtægterne til finansiering af RTVE ikke kunne overstige nettoudgifterne til opfyldelse af public service-forpligtelsen, idet enhver indtægt, der oversteg disse udgifter, overførtes til statens almindelige

budgetter. På den anden side fandt den, at hvis nettoudgifterne til opfyldelse af public service-forpligtelsen var større end skatteindtægterne, ville forskellen udlignes med bidrag fra statens almindelige budgetter. Større eller mindre skatteindtægter ville ikke medføre ændringer af de budgetterede beløb. Hvis indtægterne fra de nye skattekilder ikke var store nok til at dække det underskud, der var resultatet af afskaffelsen af reklamerne, ville de nødvendige midler hentes fra statens almindelige budgetter i henhold til artikel 33 i lov nr. 17/2006.

39

Endvidere fandt Kommissionen i 65. betragtning til den anfægtede afgørelse, at det forhold, at forbindelsen mellem skatterne og formålet med deres indførelse nævnes i begrundelsen og i selve lov nr. 8/2009, ikke ændrede denne konklusion. I teksten til loven defineres det ikke, hvilken forbindelse mellem skatterne og støtten der er tale om.

40

I 66. betragtning til den anfægtede afgørelse konkluderede Kommissionen endelig, at de tre skatteforanstaltninger, der blev indført eller ændret ved lov nr. 8/2009, ikke var en integrerende del af støtten, og at deres uforenelighed med tilladelsesdirektivet således ikke var relevant for så vidt angår evalueringen af støtteforanstaltningens forenelighed med det indre marked.

41

Sagsøgeren samt Telefónica de España og Telefónica Móviles España har gjort gældende, at Kommissionens konklusion er forkert. De tre skatteforanstaltninger, der blev indført eller ændret ved lov nr. 8/2009, og navnlig den, der er fastsat i nævnte lovs artikel 6, er en integrerende del af støtteelementerne indført ved denne lov. Kommissionen burde således i den anfægtede afgørelse have undersøgt de tre nye skatteforanstaltningers forenelighed med EU-retten.

42

Dette anbringende falder i tre led. For det første har sagsøgeren samt Telefónica de España og Telefónica Móviles España anført, at Kommissionen ikke har taget tilstrækkeligt hensyn til forbindelsen mellem de tre skatteforanstaltninger, der blev indført eller ændret ved lov nr. 8/2009, og støtteelementerne indført ved denne lov. For det andet har sagsøgeren gjort gældende, at det forhold, at støtteelementerne og skatteforanstaltningerne ikke kan adskilles fra hinanden, i denne sag ligeledes fremgår af den omstændighed, at RTVE's konkurrencemæssige fordel i forhold til de konkurrerende virksomheder, som skal betale skatterne, øges ud fra de opkrævede beløb. For det tredje har sagsøgeren gjort gældende, at den anfægtede afgørelses begrundelse er selvmodsigende.

Om det første led vedrørende manglende tilstrækkelig hensyntagen til forbindelsen mellem de tre skatteforanstaltninger og støtteelementerne

43

Sagsøgeren har anført, at Kommissionen i medfør af de betingelser, som den lagde til grund i den anfægtede afgørelse – nemlig, at indtægterne fra skatten nødvendigvis skal finansiere RTVE og påvirke støttens størrelse – skulle have fastslået, at skatteforanstaltningen fastsat i artikel 6 i lov nr. 8/2009 var en integrerende del af støtten til RTVE. Ovennævnte betingelser er opfyldt hvad angår denne skat. Først og fremmest fremgår det af nævnte lovs artikel 6, stk. 8, at skatten nødvendigvis skal finansiere RTVE. Det er tilstrækkeligt, at en del af skatten er en integrerende del af støtten. I modsætning til det af Kommissionen anførte påvirker opkrævningen af den i denne

lovs artikel 6 fastsatte skat dernæst støttens størrelse direkte. For det første anvendes samtlige indtægter fra denne skat altid til at finansiere RTVE. For det andet følger det af den pågældende lovs begrundelse, at når operatørernes indtægter stiger, stiger de opkrævede beløb ligeledes. Eftersom RTVE konkurrerer med de virksomheder, der skal betale skatten, bliver RTVE's fordel større, jo større skatten bliver, som følge af selskabets konkurrenters skattebetaling. For det tredje har Kommissionen i sin praksis selv udtalt sig til fordel for, at skatterne og støtteforanstaltningen ikke skal kunne adskilles fra hinanden.

44

Telefónica de España og Telefónica Móviles España har for deres vedkommende gjort gældende, at Kommissionen har benyttet urigtige kriterier for at vurdere, om støtteforanstaltningen kan adskilles fra dens finansiering. De har gjort gældende, at det, for at finansieringsmetoden er en integrerende del af støtten, er tilstrækkeligt, at den skatteopkrævning, der er fastsat med henblik på finansieringen af støtten, går til støttens modtager. I modsætning til hvad Kommissionen har gjort gældende, er det ikke nødvendigt, at en skatteforanstaltning påvirker støtteforanstaltningens størrelse direkte. I dette tilfælde er der blot tale om et blandt andre indicier. Ifølge Telefónica de España og Telefónica Móviles España godtgør sagsøgerens argumenter, at skatteopkrævningen gik til støttemodtageren, og herudover bekræftes den gensidige afhængighed mellem støtten og skatten ligeledes af andre forhold. De har i den henseende nævnt, at RTVE har klaget over, at manglende betalinger fra private operatører eller urigtige beregninger af deres bidrag skaber problemer for selskabets bogholderi, og at den spanske stat ikke er beredt til at udligne denne mangel i støtten med midler fra dens almindelige budget. Endvidere har Telefónica de España og Telefónica Móviles España gjort gældende, at Kommissionen, som selv skulle have fundet, at den skat, der blev pålagt telekommunikationsoperatørerne ved lov nr. 8/2009, var i strid med EU-retten, skulle have godtgjort, at den spanske stat havde forpligtet sig til at finansiere hele RTVE's budget, såfremt skatten var ulovlig. Det fremgår af samme lov, at de private operatører skulle bære den økonomiske byrde. Ophævelsen af opkrævningen ville således medføre et tab af en konkret kilde til finansiering af støtten, hvilket godtgør forbindelsen mellem denne og skatten.

45

Kommissionen har, støttet af Kongeriget Spanien og RTVE, bestridt disse argumenter.

46

I den forbindelse skal der først redegøres for de betingelser, der skal være opfyldt, for at en støttes finansieringsmetode kan anses for at være en integrerende del af støtten, inden det undersøges, om Kommissionen i nærværende sag har begået en fejl hvad angår anvendelsen af disse betingelser.

– Om de betingelser, der skal være opfyldt, for at en støttes finansieringsmetode kan anses for at være en integrerende del af støtten

47

I 63. betragtning til den anfægtede afgørelse fandt Kommissionen, at for at finansieringsmetoden kan anses for en integrerende del af en støtteforanstaltning, bør indtægterne fra skatten for det første nødvendigvis anvendes til finansiering af støtten, og for det andet skal disse indtægter have direkte indflydelse på støttens omfang.

48

Det skal i den sammenhæng bemærkes, at EUF-traktaten foretager en præcis afgrænsning mellem på den ene side de regler om statsstøtte, der er fastsat i artikel 107 TEUF – 109 TEUF, og på den anden side de regler om de fordrejninger, der følger af forskelle mellem love eller administrativt fastsatte bestemmelser i medlemsstaterne, og navnlig deres afgiftsbestemmelser, som er fastsat i artikel 116 TEUF og 117 TEUF (jf. i denne retning Domstolens dom af 13.1.2005, sag C-174/02, Streekgewest, Sml. I, s. 85, præmis 24).

49

Det følger heraf, at skatter, som skal finansiere en støtteforanstaltning, i princippet ikke omfattes af anvendelsesområdet for EUF-traktatens bestemmelser om statsstøtte (jf. i denne retning Domstolens dom af 13.1.2005, sag C-175/02, Pape, Sml. I, s. 127, præmis 14, og Streekgewest-dommen, nævnt i præmis 48 ovenfor, præmis 25).

50

Når skatterne udgør den måde, hvorved en støtteforanstaltning finansieres, således at skatterne er en integrerende del af denne foranstaltning, kan Kommissionen imidlertid ikke adskille sin undersøgelse af en støtte fra virkningen af dens finansieringsmetode, eftersom finansieringsmetodens uforenelighed med EU-retten i en sådan situation kan påvirke støtteordningens forenelighed med fællesmarkedet (Pape-dommen, nævnt i præmis 49 ovenfor, præmis 14, og Streekgewest-dommen, nævnt i præmis 48 ovenfor, præmis 25).

51

Hvad angår kriterierne for at afgøre spørgsmålet, om støtteforanstaltningen og dens finansiering ikke kan adskilles fra hinanden, følger det af Domstolens praksis, at der skal bestå en tvungen forbindelse mellem afgiften og støtten i henhold til den relevante nationale lovgivning, således at indtægterne fra skatten nødvendigvis anvendes til at finansiere støtten og har direkte indvirkning på dennes størrelse og dermed på bedømmelsen af denne støttes forenelighed med fællesmarkedet (Domstolens dom af 15.6.2006, forenede sager C-393/04 og C-41/05, Air Liquide Industries Belgium, Sml. I, s. 5293, præmis 46, og af 22.12.2008, sag C-333/07, Regie Networks, Sml. I, s. 10807, præmis 99).

52

Det følger således af denne retspraksis, for det første, at der, for at en skat kan anses for at være en integrerende del af en støtteforanstaltning, nødvendigvis skal findes en bindende bestemmelse i national ret, der pålægger forbindelsen mellem skatten og finansieringen af støtten. Det følger heraf, at skatten uden en sådan bestemmelse ikke kan anses for at anvendes til en støtteforanstaltning og således ikke udgør en af dens metoder. For det andet er den blotte omstændighed, at denne bestemmelse findes, ikke i sig selv nok til at udgøre en tilstrækkelig betingelse for at fastslå, at en skat er en integrerende del af en støtteforanstaltning. Når der findes en sådan bestemmelse i national ret, skal det endvidere undersøges, om indtægterne fra skatten har direkte indflydelse på omfanget af støtten.

53

I modsætning til det af Telefónica de España og Telefónica Móviles España anførte er det således, for at en skat kan anses for at være en integrerende del af en støtteforanstaltning, ikke tilstrækkeligt, at indtægterne fra den nødvendigvis bruges til at finansiere denne støtteforanstaltning.

54

Hvad angår den retspraksis, som Telefónica de España og Telefónica Móviles España har påberåbt sig til støtte for deres argumenter, skal det fastslås, at ingen af de domme, som de har omtalt, kan støtte deres antagelse om, at det for at godtgøre, at finansieringsmetoden er en integrerende del af støtteforanstaltningen, er tilstrækkeligt at godtgøre, at den opkrævning, der er foretaget på grundlag af skatteforanstaltningen, anvendes til støttemodtageren.

55

Telefónica de España og Telefónica Móviles España har i den forbindelse påberåbt sig den omstændighed, at Domstolen i visse domme har fastslået, at der skal findes en tvungen forbindelse mellem skatteforanstaltningen og støtteforanstaltningen, og at indtægterne fra skatteforanstaltningen, såfremt der findes en sådan forbindelse, skal have direkte indflydelse på støttens omfang.

56

I modsætning til hvad Telefónica de España og Telefónica Móviles España har anført, kan det ikke udledes af de påberåbte domme (Streekgewest-dommen, nævnt i præmis 48 ovenfor, præmis 26, Pape-dommen, nævnt i præmis 49 ovenfor, præmis 15, dom af 14.4.2005, forenede sager C-128/03 og C-129/03, AEM og AEM Torino, Sml. I, s. 2861, præmis 46 og 47, og af 27.10.2005, forenede sager C-266/04 - C-270/04, C-276/04 og C-321/04 - C-325/04, Distribution Casino France m.fl., Sml. I, s. 9481, præmis 40), at skatteforanstaltningens direkte indflydelse på støttens omfang ikke er en nødvendig betingelse, men udelukkende et indicium blandt andre. Det fremgår tværtimod af Streekgewest-dommen, nævnt i præmis 48 ovenfor, præmis 28, at Domstolen ikke blot undersøgte, om der var en tvungen forbindelse mellem skatteforanstaltningen og støtteforanstaltningen, men ligeledes undersøgte, om indtægterne fra denne skatteforanstaltning havde en direkte indflydelse på størrelsen af nævnte støtteforanstaltning.

57

Det skal endvidere bemærkes, at der i de domme, hvor Domstolen har konstateret en uadskillelig forbindelse mellem støtteforanstaltningen og dens finansiering uden udtrykkeligt at henvise til kravet om skatteforanstaltningens direkte indflydelse på støttens størrelse (Domstolens dom af 21.10.2003, forenede sager C-261/01 og C-262/01, van Calster m.fl., Sml. I, s. 12249, præmis 55, og af 27.11.2003, forenede sager C-34/01 - C-38/01, Enirisorse, Sml. I, s. 14243, præmis 47), var tale om tilfælde, hvor denne betingelse var opfyldt.

58

Følgelig har Kommissionen ikke begået en retlig fejl ved at fastslå, at der, for at finansieringsmetoden kan anses for en integrerende del af en støtteforanstaltning, skulle være en tvungen forbindelse mellem den pågældende skat og støtte, således at indtægterne fra skatten nødvendigvis skulle finansiere støtten og påvirkede dennes størrelse direkte.

59

Telefónica de España og Telefónica Móviles Españas argumenter om de betingelser, som Kommissionen har lagt til grund for at kunne anse metoden til finansiering af en støtte for en integrerende del af støtten, skal dermed forkastes.

– Om anvendelsen af disse betingelser

60

Sagsøgeren har, idet selskabet ikke udtrykkeligt har bestridt de betingelser, som Kommissionen har lagt til grund, anført, at Kommissionen skulle have konkluderet, at betingelserne var opfyldt for så vidt angår skatten fastsat i artikel 6 i lov nr. 8/2009.

61

Telefónica de España og Telefónica Móviles España har for deres vedkommende først påberåbt sig argumenter for at godtgøre, at der forelå den nødvendige forbindelse mellem de skatteforanstaltninger, der blev indført eller ændret ved lov nr. 8/2009, og støtteelementerne indført ved denne lov.

62

Som anført i præmis 51-58 ovenfor, er det, for at en skatteforanstaltning er en integrerende del af støtten, ikke tilstrækkeligt, at der findes den nødvendige forbindelse mellem skatteforanstaltningen og støtteforanstaltningen. Det skal endvidere godtgøres, at skatteforanstaltningen har en direkte indflydelse på støttens omfang.

63

Retten har i denne forbindelse fastslået, at sagsøgeren ikke alene har fremført argumenter for at godtgøre, at de tre skatteforanstaltninger, der blev indført eller ændret ved lov nr. 8/2009, havde en direkte indflydelse på størrelsen af støtten til RTVE, men at visse argumenter fremført af Telefónica de España og Telefónica Móviles España ligeledes kan forstås således, at de ikke blot vedrører betingelsen vedrørende eksistensen af en tvungen forbindelse mellem skatteforanstaltningen og finansieringen af RTVE, men ligeledes betingelsen om beviset for skatteforanstaltningens direkte indflydelse på støttens størrelse.

64

Det skal derfor først undersøges, om de af sagsøgeren samt Telefónica de España og Telefónica Móviles España fremførte argumenter kan rejse tvivl om Kommissionens konklusion, hvorefter indtægterne fra de tre skatteforanstaltninger, som blev indført eller ændret ved lov nr. 8/2009, ikke havde direkte indflydelse på størrelsen af støtten til RTVE.

65

Det skal i den forbindelse fastslås, at størrelsen af støtten til RTVE i medfør af lov nr. 8/2009 fastsættes under hensyntagen til nettoomkostningerne ved opfyldelsen af de public service-opgaver med radio- og tv-virksomhed, som selskabet er pålagt. Størrelsen af den støtte, selskabet modtager, afhænger således ikke af den opkrævning, der foretages på grundlag af de skatteforanstaltninger, der blev indført eller ændret ved denne lov.

66

I henhold til artikel 33 i lov nr. 17/2006, som ændret ved lov nr. 8/2009, omfordeles det overskydende beløb nemlig, såfremt RTVE's indtægter overstiger omkostningerne til opfyldelse af public service-forpligtelsen med radio- og tv-virksomhed. Såfremt dette overskydende beløb ikke overstiger 10% af RTVE's budgetterede årlige omkostninger, indsættes det på en reservefond, og såfremt det overstiger denne grænse, udbetales det til statskassen.

67

Hvad angår det beløb, der indbetales til reservefonden, fremgår det af artikel 8 i lov nr. 8/2009, at dette kun må bruges med udtrykkelig tilladelse fra det spanske økonomi- og finansministerium, og at det, såfremt det ikke anvendes inden for fire år, skal benyttes til at nedbringe de kompensationer, der påhviler den spanske stats almindelige budget. Følgelig kan de beløb, der indbetales til reservefonden, ikke anses for at have en direkte indflydelse på størrelsen af støtten til RTVE.

68

Endvidere fastsættes i artikel 3, stk. 2, i lov nr. 8/2009 en absolut grænse for RTVE's indtægter, der er fastsat til 1,2 mia. EUR for 2010 og 2011. Ethvert beløb over denne grænse tilgår direkte den spanske stats almindelige budget.

69

Såfremt de indtægter, som RTVE har til rådighed, ikke er tilstrækkelige til at dække omkostningerne til opfyldelse af public service-opgaverne med radio- og tv-virksomhed, dækkes forskellen i henhold til artikel 3, stk. 2, i lov nr. 8/2009 med bidrag fra den spanske stats almindelige budget.

70

Kommissionen fastslog således med føje, at størrelsen af opkrævningen foretaget på grundlag af de tre skatteforanstaltninger, der blev indført eller ændret ved lov nr. 8/2009, ikke kunne have direkte indflydelse på størrelsen af den af RTVE modtagne støtte, som blev afgjort ud fra nettoomkostningerne ved opfyldelsen af public service-forpligtelsen med radio- og tv-virksomhed.

71

Ingen af de argumenter, som sagsøgeren samt Telefónica de España og Telefónica Móviles España har fremsat, kan rejse tvivl om denne konstatering.

72

I modsætning til hvad Telefónica de España og Telefónica Móviles España har anført, er den omstændighed, at de tre skatteforanstaltninger, der blev indført eller ændret ved lov nr. 8/2009, ikke var udfærdiget således, at de kompenserede for RTVE's tab af kommercielle indtægter (jf. 13. betragtning til den anfægtede afgørelse), for det første ikke i sig selv tilstrækkelig til at godtgøre, at finansieringsmetoden var en integrerende del af støtteforanstaltningen. Domstolen har nemlig tidligere fastslået, at denne omstændighed ikke i sig selv er tilstrækkelig til at godtgøre, at der findes en tvungen forbindelse mellem skatten og skattefordelen (Streekgewest-dommen, nævnt i præmis 48 ovenfor, præmis 26 og 27).

73

For det andet har Telefónica de España og Telefónica Móviles España gjort gældende, at selv om der i teorien forelå en sådan forpligtelse, er den spanske stat ikke i praksis beredt til at supplere RTVE's budget med midler fra statens almindelige budget.

74

Dette argument må også forkastes.

75

Det skal nemlig i den forbindelse bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at en EU-retsakts lovlighed som led i et annullationssøgsmål indledt i henhold til artikel 263 TEUF skal vurderes ud fra de faktiske og retlige forhold, som fandtes på det tidspunkt, da retsakten blev vedtaget. Kommissionens vurderinger må følgelig kun bedømmes på baggrund af de oplysninger, som Kommissionen sad inde med på det tidspunkt, hvor den anlagde vurderingerne (Domstolens dom af 7.2.1979, forenede sager 15/76 og 16/76, Frankrig mod Kommissionen, Sml. s. 321, præmis 7).

76

Det skal fastslås, at Telefónica de España og Telefónica Móviles España ikke har fremlagt noget forhold, der kan godtgøre, at Kommissionen, da den vedtog den anfægtede afgørelse, havde oplysninger, der godtgjorde, at den spanske stat ikke var beredt til at supplere RTVE's budget i henhold til artikel 2, stk. 2, i lov nr. 8/2009. Samtlige de dokumenter, sagsøgeren har fremlagt i denne forbindelse, ligger nemlig efter datoen for vedtagelsen af den anfægtede afgørelse og således efter den 20. juli 2010.

77

For det tredje har Telefónica de España og Telefónica Móviles España gjort gældende, at en skatteforanstaltning, der tilsigter at finansiere en støtteforanstaltning, kun kan anses for at udgøre en integrerende del af sidstnævnte, såfremt Kommissionen godtgør, at den pågældende medlemsstat, hvis skatteforanstaltningen er uforenelig med EU-retten, påtager sig at finansiere hele støtteforanstaltningen.

78

Dette argument skal ligeledes forkastes.

79

Såfremt skatteforanstaltningen i medfør af de to ovennævnte kriterier, nemlig betingelsen om en tvungen forbindelse mellem skatteforanstaltningen og finansieringen af RTVE og betingelsen om skatteforanstaltningens direkte indflydelse på støttens omfang, skal anses for en integrerende del af støtteforanstaltningen, som i tilfælde af en skattelignende foranstaltning, hvor hele eller en bestemt del af en skatteopkrævning direkte eller ubetinget tildeles støttemodtageren, har skattedelens uforenelighed direkte indflydelse på støtteforanstaltningen. I et sådant tilfælde medfører den hele eller delvise uforenelighed af skattedelen af den skattelignende foranstaltning en ophævelse af støtteforanstaltningen eller en nedsættelse af dens størrelse.

80

I nærværende sag bestemte artikel 2, stk. 2, i lov nr. 8/2009 og artikel 33 i lov nr. 17/2006, at den spanske stat, såfremt de finansielle midler ikke var tilstrækkelige til at dække alle RTVE's

omkostninger til at opfylde sine public service-forpligtelser, skulle dække denne forskel. I nærværende sag var støttens størrelse således ikke direkte afhængig af skatteforanstaltningen.

81

For det fjerde har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen i en afgørelse om indledning af den formelle undersøgelsesprocedure i en anden sag selv udtalte sig til fordel for, at skatterne og støtteforanstaltningen ikke skal kunne adskilles fra hinanden, skønt denne og nærværende sag var ensartede.

82

Dette klagepunkt skal ligeledes forkastes, uden at det er nødvendigt at undersøge indholdet af den pågældende afgørelse om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure. Det skal nemlig for det første bemærkes, at Kommissionens vurderinger, der følger af afgørelsen om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure, kun er foreløbige (Rettens dom af 27.11.2003, sag T-190/00, Regione Siciliana mod Kommissionen, Sml. II, s. 5015, præmis 48). For det andet skal støttebegrebet, og dermed også spørgsmålet, om finansieringsmetoden kan adskilles fra støtteforanstaltningen, afgøres ud fra objektive kriterier. De kan således ikke afhænge af Kommissionens subjektive vurdering. Selv såfremt en sådan tidligere administrativ praksis fandtes, ville den følgelig være i strid med retspraksis og ikke være bindende for Kommissionen.

83

For det femte har sagsøgeren gjort gældende, at støttens omfang øges som følge af denne opkrævning, fordi sagsøgeren er RTVE's konkurrent, og sidstnævntes konkurrencemæssige fordel øges på grundlag af størrelsen af den skat, der opkræves hos sagsøgeren.

84

Dette argument må forkastes, for så vidt som det tilsigter at godtgøre, at Kommissionen har begået en fejl vedrørende anvendelsen af de to betingelser, hvorefter indtægterne fra skatten nødvendigvis skal anvendes til finansiering af støtten og skal have direkte indflydelse på dens omfang. I medfør af disse betingelser er det nemlig ikke tilstrækkeligt at godtgøre, at opkrævningen af skatten har indflydelse på støttemodtagerens konkurrencemæssige fordel.

85

For så vidt som dette argument tilsigter at godtgøre, at der foreligger et andet tilfælde, hvori en støttes finansieringsmetode skal anses for at være en integrerende del af denne, undersøges dette i forbindelse med det andet led.

86

Kommissionen har således med føje konstateret, at størrelsen af støtten til RTVE ikke direkte afhang af størrelsen af opkrævningen gennemført på grundlag af de tre skatteforanstaltninger, der blev indført eller ændret ved lov nr. 8/2009.

87

Som anført i præmis 62 ovenfor, skal både betingelsen om en nødvendig forbindelse mellem skatteforanstaltningen og støtteforanstaltningen og betingelsen om beviset for skatteforanstaltningens direkte indflydelse på størrelsen af den nævnte støtteforanstaltning være opfyldt, for at de tre skatteforanstaltninger, der blev indført eller ændret ved lov nr. 8/2009, kan

anses for at være en integrerende del af støtteelementet indført ved denne lov.

88

Det er således ikke nødvendigt at undersøge de argumenter, som sagsøgeren samt Telefónica de España og Telefónica Móviles España har anført for at godtgøre, at der foreligger den nødvendige forbindelse mellem skatteforanstaltningen fastsat i artikel 5 i lov nr. 8/2009 og finansieringen af RTVE, eftersom disse argumenter er irrelevante.

89

Det første led skal således forkastes.

Om det andet led vedrørende forbindelsen mellem skatteforanstaltningerne og RTVE's konkurrencemæssige fordel

90

Sagsøgeren har gjort gældende, at der ud over det tilfælde, som Kommissionen undersøgte i den anfægtede afgørelse, findes et andet tilfælde, hvori finansieringsmetoden skal anses for at være en integrerende del af støtteforanstaltningen. I en situation med ulige beskatning, når en skat alene pålægges visse økonomiske aktører for at kompensere angivelige public service-forpligtelser og ikke andre aktører, som konkurrerer med de førstnævnte, er forbindelsen mellem støtten og skatten endnu snævrere end i det af Kommissionen undersøgte tilfælde. I et sådant tilfælde følger fordelen af, at den begunstigede virksomheds konkurrenter pålægges at betale en skat.

91

Det er sagsøgerens opfattelse, at der i nærværende sag er en snæver forbindelse mellem skatten fastsat i artikel 6 i lov nr. 8/2009 og støtteforanstaltningen. Den nævnte skat pålægges selskabet for at kompensere for de omkostninger, som RTVE afholder i forbindelse med opfyldelsen af public service-forpligtelsen. RTVE opnår støtten, netop fordi en konkurrent pålægges en skat. Jo højere skatten er, des større er den konkurrencemæssige fordel. Endvidere ændrer den omstændighed, at støtten til RTVE ikke er begrænset til en afgiftsfritagelse, men at indtægterne fra skatten betales til RTVE, ikke denne konklusion, men styrker forbindelsen mellem den nævnte skat og støtteforanstaltningen, idet dette styrker RTVE's konkurrencemæssige fordel. Endvidere skal støttens virkning i den konkrete sammenhæng med det berørte marked undersøges som led i undersøgelsen af støttens forenelighed under hensyntagen til de øvrige virksomheders konkurrencemæssige fordele.

92

Der skal i den forbindelse først erindres om den sondring, som EUF-traktaten har indført mellem statsstøttereglerne på den ene side og reglerne om medlemsstaternes skatteregler på den anden side. Det følger af fast retspraksis, at personer, der skal betale en skat, i princippet ikke kan unddrage sig betaling under henvisning til, at den fritagelse, der gælder for andre personer, er statsstøtte (jf. Domstolens dom af 20.9.2001, sag C-390/98, Banks, Sml. I, s. 6117, præmis 80 og den deri nævnte retspraksis).

93

Den af sagsøgeren påberåbte tilgang tilsigter at anfægte dette princip. Ifølge denne tilgang kan en virksomhed nemlig bestride opkrævning af enhver skat, alene fordi den tjener til at finansiere en

fordel, som en virksomhed, som den konkurrerer med, er begunstiget af.

94

I denne sammenhæng har sagsøgeren ganske vist med rette anført, at Domstolen i dom af 7. september 2006, Laboratoires Boiron (sag C-526/04, Sml. I, s. 7529, præmis 27 og 48), fandt, at de afgiftspligtige virksomheder i et tilfælde, hvor opkrævningen af et tvungent bidrag udgør støtte, kan bestride betalingen heraf.

95

I modsætning til hvad sagsøgeren har gjort gældende, kan det af denne dom imidlertid ikke udledes, at det er tilstrækkeligt, at en virksomhed, som skal betale en skat, der bidrager til at finansiere en støtte, konkurrerer med støttemodtageren, for at skatten er en integrerende del af støtten, og at den kan bestride betalingen heraf.

96

Domstolens tilgang i Laboratoires Boiron-dommen, nævnt i præmis 94 ovenfor, var begrundet i omstændigheder, der var særlige for denne sag.

97

Den sag, der lå til grund for Laboratoires Boiron-dommen, nævnt i præmis 94 ovenfor, vedrørte forhandling af lægemidler i Frankrig, hvor der fandtes to direkte konkurrerende distributionsnet for lægemidler, dels distributionsnettet for distributør-grossister, dels distributionsnettet for lægemiddellaboratorier, der sælger direkte til apotekerne. Den pågældende afgift vedrørte udelukkende det direkte salg foretaget af lægemiddellaboratorier. Afgiften tilsigtede at afbalancere konkurrencevilkårene mellem de to distributionsnet for lægemidler, der ifølge den franske lovgiver var blevet fordrejet som følge af, at kun distributør-grossisterne var underlagt en public service-forpligtelse.

98

I Laboratoires Boiron-dommen (nævnt i præmis 94 ovenfor) fastholdt Domstolen to konkrete aspekter ved den af denne sag omhandlede afgift. For det første fandt den, at der ikke var tale om en almengyldig afgift, men en asymmetrisk afgiftspligt for en kategori af virksomheder og en afgiftsfritagelse for en anden kategori af virksomheder, som de konkurrerede direkte med (dommens præmis 32-34). For det andet fastslog Domstolen, at den omstændighed, at grossisterne ikke var underlagt afgiften, udgjorde et bevidst formål, endog hovedformålet med afgiften, eftersom den tilsigtede at afbalancere konkurrencevilkårene mellem de to distributionsnet (dommens præmis 35).

99

De i nærværende sag omhandlede skatteforanstaltninger, dvs. de tre skatteforanstaltninger, der blev indført eller ændret ved lov nr. 8/2009, kan ikke sammenlignes med den skatteforanstaltning, der er omhandlet i Laboratoires Boiron-dommen, nævnt i præmis 94 ovenfor.

100

For det første er hovedformålet med opkrævningen af de nævnte skatter nemlig ikke at afbalancere konkurrencevilkårene mellem de andre operatører og RTVE, men at sørge for finansieringen af sidstnævnte.

101

For det andet er forbindelsen mellem de pågældende skatteforanstaltninger og den i den foreliggende sag omhandlede støtteforanstaltning ikke så snæver som den forbindelse, der var tale om i den sag, der lå til grund for Laboratoires Boiron-dommen, nævnt i præmis 94 ovenfor. I sidstnævnte sag var der en iboende forbindelse mellem afgiftsforanstaltningen og støtteforanstaltningen, som ikke gav mulighed for at skelne mellem den ene og den anden. Eftersom støtten alene bestod af at pålægge en bestemt kategori af virksomheder et obligatorisk bidrag, var afgiftsforanstaltningens uanvendelighed som følge af dens uforenelighed med EU-retten en direkte årsag til, at støtten forsvandt. I nærværende sag har en eventuel uanvendelighed af de skatteforanstaltninger, der blev indført eller ændret ved lov nr. 8/2009, på grund af deres eventuelle uforenelighed med EU-retten derimod ikke den direkte følge, at der rejses tvivl om støtten til RTVE. Som det er anført i præmis 80 ovenfor, vil den spanske stat nemlig, såfremt metoden til finansiering af støtten til RTVE måtte være uforenelig med EU-retten, i medfør af artikel 2, stk. 2, i lov nr. 8/2009 og artikel 33 i lov nr. 17/2006 være forpligtet til at dække forskellen mellem de økonomiske midler, RTVE har til rådighed, og alle dette selskabs omkostninger til opfyldelse af sine public service-forpligtelser.

102

For det tredje skal det fremhæves, at i den sag, der lå til grund for Laboratoires Boiron-dommen, nævnt i præmis 94 ovenfor, blev støttens omfang alene afgjort af skattens størrelse. Som generaladvokat Tizzano fandt i punkt 47 i sit forslag til afgørelse i denne sag, afhang den fordel, som støttemodtagerne drog af, at deres konkurrenter var underlagt den omtvistede afgift, nødvendigvis af størrelsen af afgiften. I nærværende sag afhænger støttens størrelse derimod for det første af nettoomkostningerne til opfyldelsen af public service-forpligtelserne. Forpligtelsen til at betale skatterne fastsat i lov nr. 8/2009 kan ganske vist medføre en yderligere konkurrencemæssig ulempe for de private operatører, der konkurrerer med RTVE. Domstolen har imidlertid i den forbindelse allerede fastslået, at den omstændighed alene, at en skat, hvis formål er at bidrage til at finansiere en støtte, pålægges en virksomhed og ikke støttemodtageren, som konkurrerer med denne, ikke er tilstrækkelig til at fastslå, at skatten er en integrerende del af den nævnte støtte (dommen i sagen Distribution Casino France m.fl. mod Kommissionen, nævnt i præmis 56 ovenfor, præmis 40-43).

103

I modsætning til hvad sagsøgeren har gjort gældende, kan de tre skatteforanstaltninger, der blev indført eller ændret ved lov nr. 8/2009, ikke sammenlignes med den afgiftsforanstaltning, der blev pålagt i den sag, der lå til grund for Laboratoires Boiron-dommen, nævnt i præmis 94 ovenfor.

104

Følgelig begik Kommissionen ikke en fejl ved i den anfægtede afgørelse at konstatere, at der ikke forelå en tilstrækkelig snæver forbindelse mellem de skatteforanstaltninger, der blev indført eller ændret ved lov nr. 8/2009, og de ved denne lov indførte støtteelementer, som gav mulighed for at fastslå, at disse skatteforanstaltninger var en integrerende del af støtteforanstaltningen.

105

Det andet led skal følgelig forkastes.

Om det tredje led vedrørende Kommissionens selvmodsigende tilgang

106

Sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede afgørelses begrundelse er selvmodsigende, eftersom Kommissionen ved at fastslå, at ændringen af finansieringsordningen for RTVE skulle anmeldes bl.a. som følge af den i henhold til artikel 6 i lov nr. 8/2009 indførte skat, implicit anerkendte, at denne skat var en integrerende del af støtten.

107

Det skal i den forbindelse blot bemærkes, at Kommissionen, i modsætning til hvad sagsøgeren har gjort gældende, ikke i 48.-55. betragtning til den anfægtede afgørelse fastslog, at de tre skatteforanstaltninger, der blev indført eller ændret ved lov nr. 8/2009, skulle anses for ny støtte. Kommissionen fandt nemlig blot i 50. betragtning til nævnte afgørelse, at de nye kilder til offentlig finansiering, som var indført ved nævnte lov, udgjorde nye støtteelementer. Der er ingen modsigelse mellem på den ene side Kommissionens konklusion om, at de nye kilder til offentlig finansiering, som var indført ved nævnte lov, udgjorde nye støtteelementer, og på den anden side Kommissionens konklusion i 66. betragtning til denne afgørelse om, at de skatteforanstaltninger, der var indført ved samme lov for at finansiere disse nye finansieringskilder, ikke var en integrerende del af støtten.

108

Følgelig skal det tredje led ligeledes forkastes, og dermed forkastes det første anbringende i sin helhed.

Det tredje anbringende om en tilsidesættelse af artikel 49 TEUF og 63 TEUF

109

Med det tredje anbringende har sagsøgeren, støttet af Telefónica de España og Telefónica Móviles España, gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat artikel 49 TEUF og 63 TEUF. Skatten fastsat i artikel 6 i lov nr. 8/2009, som er en integrerende del af støtten til RTVE, er i strid med disse artikler i EUF-traktaten.

110

Kommissionen har, støttet af Kongeriget Spanien og RTVE, bestridt disse argumenter. Kommissionen har endvidere gjort gældende, at en del af de af sagsøgeren fremsatte argumenter skal afvises.

111

Det skal i den forbindelse blot fastslås, at sagsøgeren, for så vidt som selskabet har påberåbt sig en tilsidesættelse af artikel 49 TEUF og 63 TEUF, har gjort gældende, at skatteforanstaltningen fastsat i artikel 6 i lov nr. 8/2009 var uforenelig med disse bestemmelser. Eftersom denne skatteforanstaltning ikke er en integrerende del af støtten, var Kommissionen som led i den procedure, der førte til vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, ikke forpligtet til at undersøge, om

den var forenelig med artikel 49 TEUF og 63 TEUF.

112

Det tredje anbringende skal derfor forkastes, uden at det er nødvendigt at tage stilling til Kommissionens formalitetsindsigelse.

Det andet anbringende om en tilsidesættelse af artikel 106, stk. 2, TEUF

113

Sagsøgeren har, støttet af Telefónica de España og Telefónica Móviles España, gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat artikel 106, stk. 2, TEUF ved at tillade en støtteordning, som er i strid med proportionalitetsprincippet. Finansieringsordningen for RTVE fordrejer konkurrencen på markederne for erhvervelse af indhold og det underliggende marked for tv-seere på en måde, der er i strid med den almene interesse. Sagsøgeren har anført, at selskabet konkurrerer med RTVE på markedet for tv-seere og markedet for erhvervelse af indhold. Lov nr. 8/2009, bl.a. dens artikel 6, fordrejer konkurrencen på de pågældende markeder på en måde, der er i strid med den almene interesse. RTVE har en dobbelt fordel, både fordi selskabets finansiering er fortsat og endda øget, og fordi dets konkurrenters investeringsevner er blevet nedsat. Denne fordel giver det mulighed for at anlægge en konkurrencebegrænsende adfærd, som ikke er nødvendig for at opfylde dets public service-forpligtelser. Klare eksempler på RTVE's konkurrencebegrænsende adfærd inden for filmrettigheder er erhvervelsen af andre rettigheder end dem til visning under den frit tilgængelige sendetid som erhvervelsen af eneretten til at kopiere en film eller af retten til at sende den i den betalende sendetid samt det pres, som RTVE udøver for at nedsætte varigheden af betalende sendetid. Hvad angår visning af sportsbegivenheder med stor kommerciel værdi tilbyder RTVE uforholdsmæssige beløb for erhvervelse af rettighederne, hvilket får priserne til at stige kunstigt til beløb, som dets konkurrenter ikke kan modsvare. Ifølge sagsøgeren påvirker denne adfærd fra RTVE ligeledes sagsøgerens stilling på tv-seermarkedet, eftersom dets programudbud forringes, hvilket påvirker dets abonnementer. I modsætning til operatørerne af frit tilgængeligt tv er betalings-tv-operatørerne ikke begunstiget af afskaffelsen af reklamer hvad angår RTVE. Selskabet har endvidere ikke mulighed for at tilbyde »triple play«-tjenester. De grænser, som RTVE er underlagt, er ikke tilstrækkelige til at fjerne de uforholdsmæssige konkurrencefordrejninger. Først og fremmest er forbuddet mod, at RTVE benytter sine indtægter til at overbyde som led i erhvervelsen af rettigheder over indhold med stor kommerciel værdi, ikke effektivt, eftersom de public service-opgaver, der er pålagt RTVE, omfatter erhvervelsen af indhold med stor kommerciel værdi. Endvidere er budgetloftet for erhvervelsen af senderettigheder til sportsbegivenheder irrelevant. Den grænse, der er fastsat for visning af storfilm, som har haft premiere for nylig, og som er produceret af store internationale filmselskaber, til 52 film årligt, er ikke tilstrækkelig. Endelig er den grænse, hvorefter skatten pålagt private tv-selskaber maksimalt må udgøre 20% af de forventede årlige indtægter, irrelevant.

114

Kommissionen har, støttet af RTVE og Kongeriget Spanien, bestridt disse argumenter.

115

Der skal i den forbindelse indledningsvis henvises til indholdet af artikel 106, stk. 2, TEUF samt den juridiske kontekst, den er en del af.

116

Ifølge artikel 106, stk. 2, TEUF er virksomheder, der har fået overdraget at udføre tjenesteydelser af almen økonomisk interesse, underkastet traktatens bestemmelser, navnlig konkurrencereglerne, i det omfang anvendelsen af disse bestemmelser ikke retligt eller faktisk hindrer opfyldelsen af deres opgaver. Det er i denne artikel endvidere bestemt, at udviklingen af samhandelen ikke må påvirkes i et sådant omfang, at det strider mod Unionens interesse.

117

For at statsstøtte som omhandlet i artikel 107 TEUF kan erklæres forenelig med det indre marked i henhold til artikel 106, stk. 2, TEUF, skal følgende betingelser være opfyldt: Dels skal den pågældende operatør være pålagt en opgave af almen økonomisk interesse ved en retsakt udstedt af de offentlige myndigheder, som klart definerer de pågældende forpligtelser af almen økonomisk interesse, dels må nævnte operatør ikke overkompenseres, og statsfinansieringen må ikke påvirke konkurrencen på det eksterne marked uforholdsmæssigt (jf. i denne retning Rettens dom af 12.2.2008, sag T-289/03, BUPA m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 81, præmis 181 og 222).

118

I nærværende sag har sagsøgeren ikke anfægtet Kommissionens konklusioner om, at RTVE var pålagt en tjeneste af almen økonomisk interesse ved en retsakt udstedt af de offentlige myndigheder, og at denne klart definerer forpligtelserne af almen økonomisk interesse.

119

Sagsøgeren har endvidere heller ikke specifikt anfægtet Kommissionens konklusion om en manglende risiko for overkompensation. Sagsøgeren har ganske vist gjort gældende, at RTVE i henhold til lov nr. 8/2009 har større indtægter end tidligere. Selskabet har imidlertid påberåbt sig dette argument for at godtgøre, at RTVE’s evne til at fordreje konkurrence var forbedret..

120

Sagsøgeren har derimod gjort gældende for det første, at lov nr. 8/2009 giver RTVE mulighed for at foretage overbud på markedet for erhvervelse af indhold, og for det andet, at støtteordningen til fordel for RTVE fordrejer konkurrencen i et sådant omfang, at det strider mod den almene interesse.

Om det første led vedrørende risikoen for RTVE’s konkurrencebegrænsende adfærd

121

Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen begik en fejl ved at godkende finansieringsordningen for RTVE, som ændret ved lov nr. 8/2009, selv om der fandtes en risiko for en konkurrencebegrænsende adfærd fra RTVE’s side på markedet for erhvervelse af senderettigheder til sportsbegivenheder og visning af film.

122

Der skal i den forbindelse henvises til principperne for Rettens prøvelse af en kommissionsafgørelse på public service-området, og nærmere bestemt på området for radio- og tv-virksomhed.

123

I henhold til artikel 14 TEUF sørger Unionen og medlemsstaterne inden for deres respektive kompetenceområde og inden for rammerne af traktaternes anvendelsesområde for, at tjenester af almen økonomisk interesse ydes på grundlag af principper og vilkår, navnlig økonomiske og finansielle, der gør det muligt for dem at opfylde deres opgaver. Denne artikel bestemmer ligeledes, at disse principper og vilkår fastlægges, uden at dette anfægter medlemsstaternes kompetence til under overholdelse af traktaterne at levere, udlægge og finansiere sådanne tjenesteydelser.

124

Det fremgår af protokol nr. 26 om tjenesteydelser af almen interesse, der supplerer EU-traktaten og EUF-traktaten, at en af Unionens fælles værdier med hensyn til disse tjenesteydelser er nationale, regionale og lokale myndigheders vigtige rolle og vide skønsbeføjelser med hensyn til at levere, udlægge og tilrettelægge tjenesteydelser af almen økonomisk interesse.

125

I henhold til protokol nr. 29 om offentlig radio- og tv-virksomhed i medlemsstaterne, der supplerer EU-traktaten og EUF-traktaten, hænger offentlig radio- og tv-virksomhed i medlemsstaterne direkte sammen med de demokratiske, sociale og kulturelle behov i de enkelte samfund og med nødvendigheden af at bevare mediepluralisme. Det fremgår ligeledes af denne protokol, at bestemmelserne i EUF-traktaten ikke griber ind i medlemsstaternes beføjelse til at finansiere public service radio- og tv-virksomhed, for så vidt som finansieringen ydes til radio- og fjernsynsforetagender, så disse kan opfylde deres public service-opgaver som pålagt dem, defineret og tilrettelagt af de enkelte medlemsstater, og denne finansiering ikke ændrer handels- og konkurrencevilkårene i Unionen i et omfang, der strider mod de fælles interesser, idet der tages hensyn til opfyldelsen af disse public service-opgaver.

126

Det følger heraf, at medlemsstaterne har vide skønsbeføjelser hvad angår definitionen af public service-opgaverne med radio- og tv-virksomhed og fastlæggelsen af deres tilrettelæggelse (jf. analogt Rettens dom af 1.7.2010, forenede sager T-568/08 og T-573/08, M6 og TF1 mod Kommissionen, Sml. II, s. 3397, præmis 139).

127

Følgelig er Kommissionens kontrol af definitionen af public service-opgaverne med radio- og tv-virksomhed og fastlæggelsen af deres tilrettelæggelse begrænset (jf. analogt dommen i sagen BUPA m.fl. mod Kommissionen, nævnt i præmis 117 ovenfor, præmis 220).

128

Hvad angår Rettens prøvelse af kommissionens afgørelser på dette område skal det fastslås, at Kommissionens vurdering vedrører komplekse økonomiske omstændigheder. Rettens prøvelse af Kommissionens afgørelse er derfor endnu mere begrænset end Kommissionens kontrol af den pågældende medlemsstats foranstaltning. Den er begrænset til at efterprøve, om den pågældende foranstaltning er åbenbart uhensigtsmæssig i forhold til det mål, som forfølges (jf. analogt dommen i sagen BUPA m.fl. mod Kommissionen, nævnt i præmis 117 ovenfor, præmis 221 og 222).

129

Det er i lyset af disse betragtninger, at klagepunktet om, at Kommissionen ikke har taget tilstrækkeligt hensyn til risikoen for en konkurrencebegrænsende adfærd fra RTVE's side på markedet for erhvervelse af senderettigheder til sportsbegivenheder og visning af film, skal undersøges.

130

Først skal det hvad angår sagsøgerens argument om, at de offentlige midler, som RTVE har rådighed over som følge af sin finansieringsordning, giver selskabet mulighed for at konkurrere med de private operatører på markedet for erhvervelse af indhold, bemærkes, at lov nr. 17/2006, som ændret ved lov nr. 8/2009, pålægger RTVE en opgave med radio- og tv-virksomhed, som bl.a. omfatter visning af sportsbegivenheder og af film produceret af store internationale filmselskaber. Under hensyn til medlemsstaternes vide skønsbeføjelser hvad angår definitionen af public service-radio- og tv-virksomhed er artikel 106, stk. 2, TEUF ikke til hinder for, at en medlemsstat vælger en bred definition af denne public service, og at den overlader et tv-selskab opgaven med at levere et afbalanceret og varieret program, der kan omfatte visning af sportsbegivenheder og af film (jf. i denne retning Rettens dom af 26.6.2008, sag T-442/03, SIC mod Kommissionen, Sml. II, s. 1161, præmis 201, og af 22.10.2008, forenede sager T-309/04, T-317/04, T-329/04 og T-336/04, TV2/Danmark m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2935, præmis 122-124). Følgelig kan den omstændighed alene, at RTVE konkurrerer med private operatører på markedet for erhvervelse af indhold, og i visse tilfælde vinder, ikke i sig selv godtgøre, at Kommissionen har foretaget et åbenbart urigtigt skøn.

131

Sagsøgeren har imidlertid med føje gjort gældende, at det ikke er foreneligt med artikel 106, stk. TEUF, at et radio- og tv-selskab anlægger en konkurrencebegrænsede adfærd i forhold til private operatører på markedet ved f.eks. systematisk at afgive overbud på markedet for erhvervelse af indhold. En sådan adfærd kan ikke anses for nødvendig for opfyldelsen af dets public service-opgaver.

132

Hvad angår en sådan risiko skal det fastslås, at artikel 3, stk. 1, andet punktum, i lov nr. 8/2009 bestemmer, at RTVE ikke må anvende nogen af sine indtægter til i forhold til sine konkurrenter at afgive overbud på rettigheder vedrørende indhold med stor kommerciel værdi. Denne bestemmelse forbyder således udtrykkeligt RTVE's overbudsadfærd. Dette forbud er gentaget i artikel 43, stk. 7, i lov nr. 7/2010, som gjaldt, da den anfægtede afgørelse blev vedtaget, og som Kommissionen havde kendskab til (jf. 75. betragtning til den anfægtede afgørelse).

133

Sagsøgeren har, selv om selskabet anerkender eksistensen af artikel 3, stk. 1, andet punktum, i lov nr. 8/2009, gjort gældende, at dette ikke giver mulighed for at udelukke, at RTVE systematisk foretager overbud. Dette forbud er ikke effektivt.

134

Sagsøgeren har i den forbindelse for det første gjort gældende, at forbuddet mod overbud ikke er effektivt, fordi RTVE's public service-opgaver omfatter erhvervelse af indhold med stor kommerciel værdi. Selve eksistensen af et sådant forbud godtgør derimod, at RTVE's adfærd kan fordreje

konkurrencen.

135

Dette argument kan ikke tiltrædes.

136

Som det er anført i præmis 130 ovenfor, er artikel 106, stk. 2, TEUF nemlig hverken til hinder for, at RTVE konkurrerer med private operatører, eller at selskabet erhverver indhold med stor kommerciel værdi, for så vidt som det sker som led i opfyldelsen af dets public service-opgaver med radio- og tv-virksomhed.

137

For det andet har sagsøgeren omtalt eksempler på RTVE's erhvervelse af rettigheder, som ifølge sagsøgeren kan godtgøre, at RTVE har foretaget overbud.

138

Det skal i den forbindelse bemærkes, at Kommissionen i den anfægtede afgørelse blot undersøgte foreneligheden af RTVE's finansieringsordning, som ændret ved lov nr. 8/2009. Der kan som led i Rettens prøvelse af denne afgørelse således kun tages hensyn til de af sagsøgeren omtalte eksempler, for så vidt som de kan godtgøre, at Kommissionen, da den vedtog den anfægtede afgørelse, anlagde et åbenbart urigtigt skøn vedrørende effektiviteten af forbuddet fastsat i artikel 3, stk. 1, andet punktum, i lov nr. 8/2009 og i artikel 43, stk. 7, i lov nr. 7/2010.

139

Som sagsøgeren har anerkendt, vedrører en stor del af de eksempler, som selskabet har nævnt, eksempler på RTVE's erhvervelse af rettigheder, som fandt sted, før forbuddet fastsat i artikel 3, stk. 1, andet punktum, i lov nr. 8/2009 trådte i kraft.

140

Selv om det forudsættes, at disse eksempler på RTVE's rettighedserhvervelse godtgør en konkurrencestridig adfærd fra dette selskabs side, kan de dermed ikke godtgøre, at Kommissionen anlagde et åbenbart urigtigt skøn vedrørende vurderingen af effektiviteten af forbuddet fastsat i artikel 3, stk. 1, andet punktum, i lov nr. 8/2009 og i artikel 43, stk. 7, i lov nr. 7/2010.

141

I den forbindelse skal ligeledes sagsøgerens argument om, at eksemplerne på RTVE's rettighedserhvervelse, selv om de lå før, forbuddet fastsat i artikel 3, stk. 1, andet punktum, i lov nr. 8/2009 og i artikel 43, stk. 7, i lov nr. 7/2010 trådte i kraft, alligevel havde virkninger for fremtiden, forkastes. Som det er fremført i præmis 138 ovenfor, er genstanden for den anfægtede afgørelse RTVE's finansieringsordning, som ændret ved lov nr. 8/2009, og denne ordnings forenelighed kan ikke påvirkes af disse erhvervelser.

142

Blandt de eksempler på RTVE's rettighedserhvervelse, som sagsøgeren har anført med henblik på at godtgøre en konkurrencebegrænsende adfærd fra RTVE's side, vedrører det eneste, der ligger efter, at forbuddet fastsat i artikel 3, stk. 1, andet punktum, i lov nr. 8/2009 og i artikel 43,

stk. 7, i lov nr. 7/2010 trådte i kraft, retten til direkte visning af Union des associations européennes de footballs (UEFA) Champions League for 2012-2015. Sagsøgeren har i den forbindelse anført, at en privat operatør har indgivet en klage til de spanske myndigheder, fordi den fandt, at RTVE ved erhvervelsen af disse rettigheder havde foretaget overbud. Sagsøgeren har gjort gældende, at disse omstændigheder kan godtgøre, at det pågældende forbud ikke er effektivt.

143

Dette eksempel på RTVE's rettighedserhvervelse kan ikke godtgøre, at Kommissionen, da den vedtog den anfægtede afgørelse, anlagde et åbenbart urigtigt skøn vedrørende vurderingen af effektiviteten af forbuddet fastsat i artikel 3, stk. 1, andet punktum, i lov nr. 8/2009 og i artikel 43, stk. 7, i lov nr. 7/2010.

144

Det skal nemlig fastslås, at den pågældende erhvervelse fandt sted ikke blot efter, at forbuddet fastsat i artikel 3, stk. 1, andet punktum, i lov nr. 8/2009 og i artikel 43, stk. 7, i lov nr. 7/2010 trådte i kraft, men ligeledes efter vedtagelsen af den anfægtede afgørelse. Det følger af fast retspraksis, at under et annullationssøgsmål i medfør af artikel 263 TEUF skal lovligheden af en EU-retsakt bedømmes efter de faktiske og retlige omstændigheder på det tidspunkt, da retsakten blev udstedt. Kommissionens vurderinger må følgelig kun bedømmes på baggrund af de oplysninger, som Kommissionen sad inde med på det tidspunkt, hvor den anlagde vurderingerne (dommen i sagen Frankrig mod Kommissionen, nævnt i præmis 75 ovenfor, præmis 7).

145

Endvidere og under alle omstændigheder kan den omstændighed, at en privat operatør har indgivet en klage til de spanske myndigheder, ikke i sig selv godtgøre, at forbuddet fastsat i artikel 3, stk. 1, andet punktum, i lov nr. 8/2009 og i artikel 43, stk. 7, i lov nr. 7/2010 ikke er effektivt. Tværtimod taler den omstændighed, at en privat operatør kan anmode de spanske myndigheder om at kontrollere RTVE's overholdelse af dette forbud, nærmere for, at dette forbud er effektivt.

146

Følgelig kan de eksempler på RTVE's rettighedserhvervelse, som sagsøgeren har omtalt for at illustrere RTVE's forbudte overbudspraksis, ikke rejse tvivl om effektiviteten af forbuddet fastsat i artikel 3, stk. 1, andet punktum, i lov nr. 8/2009 og i artikel 43, stk. 7, i lov nr. 7/2010.

147

Sagsøgeren har således ikke godtgjort, at Kommissionen anlagde et åbenbart urigtigt skøn vedrørende risikoen for en konkurrencebegrænsende adfærd fra RTVE's side på markedet for erhvervelse af senderettigheder til sportsbegivenheder og visning af film.

148

Følgelig skal det første led forkastes.

Om det andet led vedrørende en påvirkning eller fordrejning af samhandelen i et sådant omfang, at det i strider mod Unionens interesse

149

Sagsøgeren har gjort gældende, at RTVE's finansieringsordning fordrejer konkurrencen, idet den

påvirker samhandelen i et sådant omfang, at det strider mod den almene interesse.

150

Der skal i den forbindelse sondres mellem sagsøgerens argumenter om virkningerne af de tre skatteforanstaltninger, der blev indført eller ændret ved lov nr. 8/2009, på den ene side, og på den anden side sagsøgerens argumenter om virkningerne af de i RTVE's finansieringsordning, som ændret ved nævnte lov, fastsatte støttelementer.

151

Sagsøgerens argumenter om virkningerne af de tre skatteforanstaltninger, der blev indført eller ændret ved lov nr. 8/2009, på konkurrencen og samhandelen i Unionen skal forkastes som ubegrundede. Det skal i den forbindelse blot bemærkes, at disse skatteforanstaltninger ikke var en integrerende del af de støtteforanstaltninger, som blev indført med denne lov, og at Kommissionen som led i den procedure, der førte til vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, som udelukkende vedrørte RTVE's støtteordnings forenelighed, således ikke var forpligtet til at tage hensyn til deres virkninger (jf. præmis 111 ovenfor).

152

Hvad angår sagsøgerens argumenter om virkningerne af de støtteelementer, der var fastsat i RTVE's støtteordning, som ændret ved lov nr. 8/2009, skal det indledningsvis bemærkes, at det fremgår af artikel 106, stk. 2, andet punktum, TEUF, at opfyldelsen af en public service-foranstaltning ikke må påvirke samhandelen i et sådant omfang, at det strider mod Unionens interesse, og at det fremgår af protokol nr. 29 om offentlig radio- og tv-virksomhed i medlemsstaterne, der supplerer EU-traktaten og EUF-traktaten, at finansieringen af et offentligt radio- og tv-foretagende ikke må ændre handels- og konkurrencevilkårene i Unionen i et omfang, der strider mod de fælles interesser.

153

Det følger af artikel 106, stk. 2, andet punktum, TEUF og af bestemmelserne i protokol nr. 29 om offentlig radio- og tv-virksomhed i medlemsstaterne, som supplerer EU-traktaten og EUF-traktaten, at en støtteordning ikke er berettiget i henhold til artikel 106, stk. 2, første punktum, TEUF, hvis den påvirker samhandelen og konkurrencen i et sådant omfang, at det strider mod Unionens interesse, selv om nødvendigheden af denne ordning ikke bestrides.

154

Som det fremgår af protokol nr. 29 om offentlig radio- og tv-virksomhed i medlemsstaterne, som supplerer EU-traktaten og EUF-traktaten, skal der ved vurderingen af betingelserne i artikel 106, stk. 2, TEUF tages hensyn til udførelsen af public service-forpligtelsen til radio- og tv-virksomhed, idet denne fastsættes af medlemsstaterne og hænger direkte sammen med de demokratiske, sociale og kulturelle behov i de enkelte samfund og med nødvendigheden af at bevare mediepluralisme.

155

Det følger heraf, at for at en støtteordning til fordel for en privat operatør, der er pålagt en public service-forpligtelse til radio- og tv-virksomhed, kan anses for ikke at opfylde betingelsen i artikel 106, stk. 2, TEUF, skal den påvirke samhandelen og konkurrencen væsentligt og i et omfang, der er åbenbart uforholdsmæssigt i forhold til det af medlemsstaterne forfulgte formål.

156

Det er på baggrund af de ovennævnte betragtninger, at der skal foretages en gennemgang af de af sagsøgeren fremsatte argumenter.

157

For det første skal det, for så vidt som sagsøgeren har gjort gældende, at RTVE's finansieringsordning fordrejer konkurrencen, fordi den giver RTVE mulighed for at konkurrere med private operatører vedrørende visning af sportsbegivenheder og af film produceret af store internationale filmselskaber, blot bemærkes, at artikel 106, stk. 2, TEUF ikke til hinder for en bred definition af denne public service-opgave med radio- og tv-virksomhed. Denne omstændighed kan således ikke i sig selv godtgøre, at betingelsen i artikel 106, stk. 2, andet afsnit, TEUF ikke er opfyldt.

158

For det andet har sagsøgeren gjort gældende, at selskabets virksomhed påvirkes af RTVE's finansieringsordning, hvilket har medført en forringelse af dets tilbud og er til skade for dets abonnementer.

159

Selv om det forudsættes, at de af sagsøgeren påberåbte skader er godtgjort, og at de kan tilregnes RTVE og ikke adfærd udvist af andre private operatører, som konkurrerer med sagsøgeren på det spanske marked, kan de ikke godtgøre en ændring af konkurrencen og samhandelen, der står i åbenbart misforhold til de af Kongeriget Spanien forfulgte formål.

160

For at det kan fastslås, at der foreligger en sådan ændring, skal det nemlig godtgøres, at virksomhed som privat operatør på det spanske marked for radio- og tv-virksomhed er udelukket eller gjort urimeligt vanskelig ved RTVE's finansieringsordning, som ændret ved lov nr. 8/2009.

161

Det skal i den forbindelse fastslås, at lov nr. 8/2009 fastsætter grænser for RTVE's virksomhed med henblik på at sikre, at de private operatørers virksomhed ikke påvirkes uforholdsmæssigt.

162

Artikel 3, stk. 2, i lov nr. 8/2009 fastsætter således en absolut grænse på 1,2 mia. EUR for RTVE's budget. Uafhængigt af public service-forpligtelsens definition og tilrettelæggelse er RTVE's økonomiske dimension derfor stadig begrænset. Hvad angår denne grænse fastslog Kommissionen i 71. betragtning til den anfægtede afgørelse, at dette beløb svarede til det gennemsnitsbudget, som RTVE havde rådighed over under ordningen med blandet finansiering, og at der ikke var grund til at tro, at afskaffelsen af reklamer kunne medføre en betydelig nedsættelse af RTVE's faktiske omkostninger.

163

Det skal endvidere bemærkes, at nævnte lovs artikel 9, stk. 1, litra i), bestemmer, at RTVE maksimalt må bruge 10% af det samlede årlige budget på forsyninger, køb og eksterne tjenester,

erhvervelse af rettigheder til visning af officielle sportsbegivenheder, som betegnes som værende af almen interesse og af stor samfundsmæssig interesse, og som fastsættes i kontraktprogrammet, med undtagelse af de olympiske og paraolympiske lege.

164

Endvidere bestemmer denne lovs artikel 9, stk. 1, litra m), at RTVE på samtlige sine kanaler i den bedste sendetid ikke må vise mere end 52 film, som har haft premiere for nylig, og som er produceret af store internationale filmselskaber, årligt. Der er i den henseende tale om film, der allerede har været vist i biografen, og som er mellem to og fire år gamle, at regne fra udgivelsesdatoen.

165

Sagsøgeren har ikke anført, i hvilket omfang en privat operatørs virksomhed på det spanske marked for radio- og tv-virksomhed på trods af grænserne nævnt i præmis 162-164 ovenfor kan udelukkes eller gøres urimeligt vanskelig.

166

Det følger heraf, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at Kommissionen anlagde et åbenbart urigtigt skøn vedrørende den betingelse om påvirkning af konkurrencen eller samhandelen i et sådant omfang, at det strider mod Unionens interesse, som er fastsat i artikel 106, stk. 2, andet punktum, TEUF og i protokol nr. 29 om offentlig radio- og tv-virksomhed i medlemsstaterne, som supplerer EU-traktaten og EUF-traktaten.

167

Følgelig skal leddet om en tilsidesættelse af artikel 106, stk. 2, andet punktum, TEUF forkastes.

De andre klagepunkter, som Telefónica de España og Telefónica Móviles España har fremsat som led i det andet anbringende

168

Telefónica de España og Telefónica Móviles España har gjort gældende, at Kommissionen i strid med artikel 106, stk. 2, TEUF og artikel 296 TEUF godkendte RTVE’s finansieringsordning, som ændret ved lov nr. 8/2009, selv om den indebar en risiko for overkompensation, uden at give en tilstrækkelig begrundelse i den henseende. På trods af den af de nationale myndigheder udtrykte tvivl vedrørende risikoen for overkompensation konstaterede Kommissionen blot i 71. betragtning til den anfægtede afgørelse, at RTVE fortsat burde nå ud til et stort publikum, og afskaffelsen af reklamer ville gøre det nødvendigt at finansiere og sende flere produktioner. Kommissionen har særligt ikke forklaret årsagerne til, at størrelsen af RTVE’s fastsatte budget forekom »fornuftig«.

169

Kommissionen har anført, at der er tale om nye anbringender, som ikke vedrører sagens genstand, og som dermed skal afvises. De er endvidere ubegrundede.

170

Hvad angår Kommissionens formalitetsindsigelse, som er støttet på artikel 40, stk. 4, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, der gælder for Retten i medfør af denne statuts artikel 53 og procesreglementets artikel 116, stk. 3, skal det bemærkes, at Unionens retsinstanser har adgang

til på baggrund af en sags konkrete omstændigheder at vurdere, om det af retsplejehensyn er berettiget at forkaste et anbringende i realiteten uden først at tage stilling til formaliteten (Rettens dom af 15.6.2005, sag T-171/02, Regione autonoma della Sardegna mod Kommissionen, Sml. II, s. 2123, præmis 155).

171

Under den foreliggende sags omstændigheder finder Retten det af procesøkonomiske hensyn hensigtsmæssigt indledningsvis at behandle spørgsmålet, om de klagepunkter, der er påberåbt af Telefónica de España og Telefónica Móviles España som led i det andet anbringende, er velbegrundede, uden først at tage stilling til formaliteten desangående, idet disse klagepunkter under alle omstændigheder og af de nedenstående årsager er ubegrundede.

172

Telefónica de Españas og Telefónica Móviles Españas klagepunkter vedrører den begrundelse, der fremgår af 67.-73. betragtning til den anfægtede afgørelse, hvori Kommissionen undersøgte, om der fandtes en risiko for overkompensation, og konkluderede, at intet indikerede, at den skønnede årlige kompensation for den public service-forpligtelse, der påhvilede RTVE, oversteg de omkostninger, som rimeligvis kunne forventes at være forbundet med denne tjenesteydelse, eller i sidste ende ville overstige nettoomkostningerne til public service-forpligtelsen. I 71. betragtning anførte Kommissionen følgende:

»[…] Spanien dokumenterede […], at det planlagte budget fortsat er i overensstemmelse med de budgetterede årlige udgifter de tidligere år, og at der ikke var grund til at antage, at den blotte afskaffelse af reklamen hverken nu eller i en nær fremtid kan resultere i en betydelig reduktion af udgifterne. RTVE bør fortsat nå ud til et stort publikum, og afskaffelsen af reklamer vil gøre det nødvendigt at finansiere og sende flere produktioner. I sammenligning med tallene fra de tidligere regnskabsår ([1,177 mia.] EUR i 2007, [1,222 mia.] EUR i 2008 og [1,146 mia.] EUR i 2009) og under hensyn til både de supplerende udgifter (104 mio. EUR) til de produktioner, der er nødvendige for at udfylde den sendetid, der tidligere var forbeholdt reklamer, og de resterende kommercielle indtægter (ifølge beregningerne [ca.] 25 mio. EUR), forekommer et loft på [1,2 mia.] EUR for de budgetterede udgifter at være et fornuftigt og rimeligt årligt kompensationsloft for varetagelse af public service-opgaverne. Princippet vedrørende kompensation for en offentlig radio- og tv-virksomheds faktiske nettoudgifter omfatter nødvendigvis beskyttelse af virksomheden over for udsving i reklameindtægterne.«

173

Telefónica de España og Telefónica Móviles España har dels påberåbt sig en tilsidesættelse af artikel 106, stk. 2, TEUF, dels en tilsidesættelse af begrundelsespligten.

Klagepunktet vedrørende en tilsidesættelse af artikel 106, stk. 2, TEUF

174

Telefónica de España og Telefónica Móviles España har anført, at Kommissionen har tilsidesat artikel 106, stk. 2, TEUF ved at godkende finansieringsordningen for RTVE uden at have sikkerhed for, at den ikke medførte en risiko for overkompensation.

175

For det første har Telefónica de España og Telefónica Móviles España gjort gældende, at Kommissionen i 71. betragtning til den anfægtede afgørelse ikke foretog en tilstrækkeligt detaljeret

efterprøvelse.

176

Det skal i den forbindelse bemærkes, således som det er gjort i præmis 117 ovenfor, at for at en statsstøtte som omhandlet i artikel 107 TEUF kan erklæres forenelig med det indre marked i henhold til artikel 106, stk. 2, TEUF, må den operatør, der er pålagt en opgave af almen økonomisk interesse, ikke overkompenseres.

177

I nærværende sag har Telefónica de España og Telefónica Móviles España ikke bestridt Kommissionens konklusioner om, at RTVE er pålagt en opgave af almen økonomisk interesse ved en retsakt udstedt af en offentlig myndighed, som klart fastsætter forpligtelserne ved tjenesteydelsen af almen økonomisk interesse.

178

Telefónica de España og Telefónica Móviles España har til gengæld gjort gældende, at Kommissionens konstatering i 73. betragtning til den anfægtede afgørelse – hvorefter der ikke var tegn på, at den skønnede årlige kompensation for RTVE's opfyldelse af public service-forpligtelsen ville overstige de udgifter, som det rimeligvis kunne forventes var forbundet med denne forpligtelse, eller at kompensationen i sidste ende ville overstige de hermed forbundne nettoudgifter – er behæftet med en fejl, fordi Kommissionen ikke har undersøgt risikoen for overkompensation tilstrækkeligt.

179

Det skal i den forbindelse indledningsvis fastslås, at Telefónica de España og Telefónica Móviles España kun har bestridt en enkelt af de kontrolmekanismer, der er fastsat for RTVE's finansieringsordning, selv om ordningen foreskrev en hel række kontrolmekanismer med henblik på at sikre, at RTVE kun modtog de midler, som var nødvendige for at opfylde sine forpligtelser.

180

I den sammenhæng skal det først bemærkes, at den økonomiske dimension af RTVE's virksomhed fastsættes i betragtning af de public service-forpligtelser, som selskabet er pålagt. Det fremgår således af artikel 3, stk. 2, i lov nr. 8/2009, at RTVE's virksomhed fastsættes ved en rammeopgave, som godkendes af lovgiver for en periode på ni år (jf. artikel 4, stk. 1, i lov nr. 17/2006), og af kontraktprogrammer, som specificerer rammeopgaven, og som godkendes af regeringen for en periode på tre år (jf. artikel 4, stk. 2, i lov nr. 17/2006). Disse retsakter skal indeholde angivelser om den økonomiske dimension af RTVE's virksomhed samt om grænserne for dens årlige vækst, idet denne økonomiske dimension skal fastsættes under hensyn til de public service-forpligtelser, som selskabet er pålagt.

181

Det skal dernæst bemærkes, at RTVE's finansieringskilder er indrettet således, at de udelukker en overkompensation. Som anført i præmis 6-9 ovenfor, finansieres RTVE af forskellige kilder, der er opstillet i artikel 2, stk. 1, i lov nr. 8/2009. Hovedkilderne er dels indtægter fra de tre skatteforanstaltninger, der blev indført eller ændret ved nævnte lovs artikel 4-6, dels den årlige kompensation fra den spanske stats almindelige budget, som er omtalt i lovens artikel 2, stk. 1, litra a). Fastsættelsen af den årlige kompensations størrelse giver således mulighed for at tilpasse den forventede størrelse af de indtægter, som RTVE vil have til rådighed for et givent regnskabsår.

Hvad angår den årlige kompensations størrelse bestemmer artikel 33, stk. 1, i lov nr. 17/2006, at den skal fastsættes således, at den samlede sum af denne kompensation og RTVE's øvrige indtægter ikke overstiger omkostningerne til de public service-forpligtelser, som selskabet skal opfylde i løbet af det pågældende budgetår.

182

Endvidere bestemmer artikel 33, stk. 2, i lov nr. 17/2006, som ændret ved lov nr. 8/2009, at såfremt det ved regnskabsårets afslutning konstateres, at den kompensation, som RTVE har modtaget, overstiger de nettoomkostninger, som er afholdt til opfyldelse af public service-forpligtelsen med radio- og tv-virksomhed i løbet af det pågældende regnskabsår, fratrækkes det overskydende beløb, som ikke indbetales til reservefonden, fra de beløb, der skal udbetales fra den spanske stats almindelige budget for det følgende regnskabsår.

183

Endelig fastsætter RTVE's finansielle ordning ligeledes en kontrol ex post. Som Kommissionen anførte i 72. betragtning til den anfægtede afgørelse, foreskrev RTVE's finansieringsordning for det første budgetkontrolmekanismer, der bestod i en intern revision, en offentlig revision gennemført af den spanske stats inspektionsorgan og en ekstern revision, der gennemføres af en specialiseret privat virksomhed, for det andet det spanske parlament og den spanske audiovisuelle myndigheds tilsyn med RTVE's varetagelse af public service-opgaverne og med dets årlige regnskab og for det tredje den spanske revisionsrets kontrol.

184

Kontrolmekanismerne nævnt i præmis 180-183 ovenfor er ganske vist af abstrakt karakter. Det skal imidlertid bemærkes, at Kommissionen i den anfægtede afgørelse har kontrolleret en støtteordnings forenelighed. Den kunne derfor nøjes med at undersøge, om der fandtes tilstrækkelige kontrolmekanismer til at sikre, at den samlede størrelse af den støtte, som RTVE modtager i et givent regnskabsår i medfør af denne ordning, ikke overstiver nettoomkostningerne til varetagelsen af de opgaver med radio- og tv-virksomhed, som selskabet er blevet pålagt.

185

Det skal slås fast, at Telefónica de España og Telefónica Móviles España ikke har fremsat argumenter, som konkret tilsigter at anfægte de i præmis 180-183 ovenfor omtalte kontrolmekanismers effektivitet. For så vidt som de har gjort gældende, at Kommissionen i den anfægtede afgørelse ikke kunne henvise til sine tidligere afgørelser vedrørende finansieringen af RTVE, skal det bemærkes, at Kommissionen kun var forpligtet til at undersøge elementerne i RTVE's eksisterende finansieringsordnings forenelighed, i det omfang de blev påvirket af lov nr. 8/2009. For så vidt som effektiviteten af RTVE's tidligere finansieringsordnings kontrolmekanismer ikke blev berørt ved ændringerne indført ved lov nr. 8/2009, var der dermed intet til hinder for, at Kommissionen henviste til sin tidligere analyse af disse mekanismer.

186

For det andet, og nærmere bestemt vedrørende Telefónica de Españas og Telefónica Móviles Españas klagepunkter om Kommissionens vurderinger i 71. betragtning til den anfægtede afgørelse, skal funktionen af beløbet 1,2 mia. EUR, der er fastsat i artikel 3, stk. 2, i lov nr. 8/2009, undersøges, inden det undersøges, om Kommissionen har foretaget en tilstrækkelig efterprøvelse.

187

Hvad angår funktionen af beløbet på 1,2 mia. EUR skal det indledningsvis bemærkes, at Kommissionen ikke har godkendt en finansieringsordning, hvorefter RTVE for et givent regnskabsår har rådighed over et budget af denne størrelse. Som det er anført i præmis 180-183 ovenfor, fastsættes i lov nr. 8/2009 nemlig mekanismer, der tilsigter at sikre, at støtten til RTVE svarer til nettoomkostningerne til opfyldelsen af selskabets public service-forpligtelser. I artikel 3, stk. 2, i lov nr. 8/2009 fastsættes således en absolut grænse på 1,2 mia. EUR for RTVE's budget, og således en grænse, som ikke må overskrides, selv om RTVE's budget kunne være højere, hvis det eneste relevante kriterium var omkostningerne til opfyldelse af dets public service-forpligtelser. I medfør af denne grænse kan RTVE's budget ikke overstige maksimumsbeløbet på 1,2 mia. EUR, men det kan være lavere, når omkostningerne til opfyldelse af dets public service-opgaver for et givent regnskabsår er lavere.

188

Det følger først og fremmest heraf, at Telefónica de Españas og Telefónica Móviles Españas klagepunkt om, at RTVE's omkostninger til opfyldelse af selskabets public service-forpligtelser eventuelt kan være lavere end 1,2 mia. EUR, skal forkastes. Kontrolmekanismerne omtalt i præmis 180-183 ovenfor sikrer nemlig, at støtten i et sådant tilfælde for et givent regnskabsår begrænser sig til de nettoomkostninger, som er afholdt i forbindelse med opfyldelsen af public service-forpligtelserne med radio- og tv-virksomhed.

189

Hvad dernæst angår Telefónica de Españas og Telefónica Móviles Españas klagepunkter om det utilstrækkelige omfang af Kommissionens prøvelse af maksimumsgrænsen på 1,2 mia. EUR skal det bemærkes, at medlemsstaterne har et vidt skøn ved fastsættelsen af kompensationen for udøvelse af en public service-radio- og tv-virksomhed, og at Kommissionens kontrol af forholdsmæssigheden af en kompensation for en public service-radio- og tv-virksomhed er begrænset, og at Rettens kontrol af en kommissionsafgørelse er endnu mere begrænset (jf. præmis 126-128 ovenfor). Rettens kontrol er således begrænset til at undersøge, om Kommissionen har anlagt et åbenbart urigtigt skøn.

190

I nærværende sag kan ingen af Telefónica de Españas og Telefónica Móviles Españas argumenter godtgøre, at overvejelserne fremført i 71. betragtning til den anfægtede afgørelse, hvorefter et loft på 1,2 mia. EUR forekom fornuftigt, var behæftet med et åbenbart urigtigt skøn.

191

Som Kommissionen anførte i 71. betragtning til den anfægtede afgørelse, svarede beløbet på 1,2 mia. EUR for det første til det gennemsnitlige budget, som RTVE havde haft til rådighed under ordningen med blandet finansiering.

192

For det andet fremgår det af 71. betragtning til den anfægtede afgørelse, at Kommissionen dels tog hensyn til de supplerende udgifter på 104 mio. EUR for at udfylde den sendetid, der tidligere var forbeholdt reklamer, og udgifterne forbundet med opfyldelsen af de supplerende public service-forpligtelser i forbindelse med programmer, der var pålagt RTVE ved lov nr. 8/2009, dels fandt, at der ikke var anledning til at tro, at afskaffelsen af reklamer kunne medføre en betydelig

nedsættelse af RTVE’s faktiske omkostninger.

193

I modsætning til hvad Telefónica de España og Telefónica Móviles España har gjort gældende, er disse betragtninger ikke åbenbart urigtige. Det er nemlig ikke sikkert, at de omkostninger til opfyldelsen af public service-opgaverne, som RTVE ville ifalde, ville være væsentligt lavere end de omkostninger, selskabet var ifaldet under ordningen i henhold til lov nr. 17/2006. Kommissionen har ganske rigtigt i 59. betragtning til den anfægtede afgørelse fastslået, at det forhold, at RTVE trækkes tilbage fra reklamemarkedet, ved at gøre programmeringen mindre afhængig af kommercielle hensyn og svingende kommercielle indtægter kan medvirke til at styrke varetagelsen af public service-opgaverne. I modsætning til hvad Telefónica de España og Telefónica Móviles España har gjort gældende, giver den omstændighed alene, at RTVE er blevet en operatør, der ikke længere er underlagt det kommercielle pres, der er forbundet med reklamemarkedet, ikke mulighed for heraf at udlede, at selskabet ville kunne tilbyde en anden programmering, som ville give det mulighed for at virke til væsentligt lavere omkostninger. Artikel 106, stk. 2, TEUF er nemlig ikke til hinder for, at en medlemsstat foretager en bred definition af public service-opgaver med radio- og tv-virksomhed, som giver den offentlige radio- og tv-virksomhed mulighed for at levere en afbalanceret og varieret programmering, samtidigt med at den bevarer et vist seertal (dommen i sagen SIC mod Kommissionen, nævnt i præmis 130 ovenfor, præmis 201).

194

For det tredje og i modsætning til hvad Telefónica de España og Telefónica Móviles España har gjort gældende, har Kommissionen ikke anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved heller ikke at undersøge, om overgangen til en ordning med næsten udelukkende offentlig finansiering og ændringen af public service-forpligtelserne kunne påvirke RTVE’s omkostninger. I betragtning af den omstændighed, at det beløb på 1,2 mia. EUR, der er fastsat i artikel 3, stk. 2, i lov nr. 8/2009, alene er en maksimumsgrænse for RTVE’s budget, og at de mekanismer, der er beskrevet i præmis 180-183 ovenfor, sikrer, at størrelsen af støtten til RTVE ikke overstiger nettoomkostningerne til opfyldelsen af selskabets public service-forpligtelser, var Kommissionen ikke forpligtet til at foretage en grundigere undersøgelse.

195

For det fjerde, og for så vidt som Telefónica de España og Telefónica Móviles España har gjort gældende, at Kommissionen skulle have handlet på bemærkningerne fra visse nationale myndigheder, skal det fastslås, at Kommissionen i 69. betragtning til den anfægtede afgørelse selv gav udtryk for tvivl vedrørende foranstaltningens forholdsmæssighed, men efter sin undersøgelse konkluderede, at der ikke var risiko for overkompensation. Under alle omstændigheder kan det forhold, at Kommissionen ikke foretog en detaljeret undersøgelse af alle de kritiske bemærkninger fra de nationale administrative myndigheder om et lovforslag, ikke i sig selv godtgøre, at Kommissionen har anlagt et åbenbart urigtigt skøn, navnlig når der er tale om et område, hvor medlemsstaterne har et vidt skøn, og Kommissionens kontrol er begrænset.

196

Følgelig har Telefónica de España og Telefónica Móviles España ikke godtgjort, at Kommissionens konstatering i 71. betragtning til den anfægtede afgørelse, hvorefter loftet på 1,2 mia. EUR forekom fornuftigt, var behæftet med et åbenbart urigtigt skøn.

197

Under hensyn til de ovennævnte betragtninger skal klagepunktet om manglen på en tilstrækkeligt detaljeret kontrol ex ante forkastes.

– Klagepunktet om en tilsidesættelse af begrundelsespligten

198

Telefónica de España og Telefónica Móviles España har gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat begrundelsespligten i henhold til artikel 296 TEUF. Kommissionen har ikke givet en tilstrækkelig begrundelse for konstateringen af, at der ikke var risiko for overkompensation.

199

Det skal i den forbindelse påpeges, at den begrundelse, som kræves i henhold til artikel 296 TEUF, skal tilpasses karakteren af den pågældende retsakt og klart og utvetydigt angive de betragtninger, som den institution, der har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, og således at den kompetente ret kan udøve sin prøvelsesret. Begrundelseskravet skal fastlægges i lyset af den konkrete sags omstændigheder, navnlig indholdet af den pågældende retsakt, indholdet af de anførte grunde samt den interesse, som retsaktens adressater samt andre, der må anses for umiddelbart og individuelt berørt af retsakten, kan have i begrundelsen. Det kræves ikke, at begrundelsen angiver alle de forskellige relevante faktiske og retlige momenter, da spørgsmålet, om en beslutnings begrundelse opfylder kravene efter artikel 296 TEUF, ikke blot skal vurderes i forhold til ordlyden, men ligeledes til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område (jf. Rettens dom af 1.7.2009, forenede sager T-81/07 - T 83/07, KG Holding m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2411, præmis 61 og 62 og den deri nævnte retspraksis).

200

Kommissionens begrundelse af den anfægtede afgørelse i nærværende sag var tilstrækkelig.

201

I modsætning til hvad Telefónica de España og Telefónica Móviles España har gjort gældende, var begrundelsen for den anfægtede afgørelse, hvorpå Kommissionen støttede sin konklusion om, at der ikke var risiko for overkompensation, først og fremmest nemlig ikke begrænset til 71. betragtning til den anfægtede afgørelse. I 67.-73. betragtning til denne afgørelse henviste Kommissionen nemlig ligeledes til de kontrolmekanismer, der er omtalt i præmis 180-183 ovenfor. Det skal i denne sammenhæng ligeledes fastslås, at Kommissionen i 14., 16. og 17. betragtning til denne afgørelse ligeledes henviste til disse mekanismer.

202

Endvidere skal det hvad angår Telefónica de Españas og Telefónica Móviles Españas klagepunkt om visse af disse betragtningers abstrakte karakter bemærkes, at det klart fremgår af den anfægtede afgørelse, at Kommissionen blot godkendte en støtteordning, som gav RTVE mulighed for at modtage en støtte, der svarede til nettoomkostningerne ved opfyldelsen af selskabets public service-forpligtelser, og at Kommissionen ikke tog stilling til foreneligheden af en støtte på 1,2 mia. EUR.

203

Endvidere skal det, for så vidt som Telefónica de España og Telefónica Móviles España har gjort gældende, at Kommissionen skulle have reageret på visse nationale myndigheders bemærkninger, fastslås, at Kommissionen har begrundet en afgørelse tilstrækkeligt, såfremt den klart og utvetydigt har ladet sin begrundelse fremgå heraf, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, og således at den kompetente ret kan udøve sin prøvelsesret, men at det ikke kræves, at begrundelsen angiver alle de relevante faktiske og retlige momenter. Eftersom Kommissionen i 67.-76. betragtning til den anfægtede afgørelse havde nævnt årsagerne til, at foranstaltningen var forholdsmæssig, var Kommissionen således ikke forpligtet til konkret at besvare de nationale administrative myndigheders kritiske bemærkninger om et lovforslag. Dette gælder så meget desto mere for et område, hvor medlemsstaterne har et vidt skøn, og hvor Kommissionens kontrol som følge heraf er begrænset.

204

Dette klagepunkt skal derfor også forkastes.

205

Telefónica de Españas og Telefónica Móviles Españas øvrige klagepunkter som led i det andet anbringende skal således ligeledes forkastes.

206

Det følger heraf, at anbringendet om en tilsidesættelse af artikel 106, stk. 2, TEUF samt de af Telefónica de España og Telefónica Móviles España fremsatte klagepunkter vedrørende det andet anbringende skal forkastes i deres helhed.

Om Telefónica de Españas og Telefónica Móviles Españas øvrige anbringender

207

Telefónica de España og Telefónica Móviles España har fremsat to supplerende anbringender.

208

For det første har Telefónica de España og Telefónica Móviles España gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat deres processuelle rettigheder, som er sikret i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF, ved i sin afgørelse om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure at konstatere, at de tre skatteforanstaltninger, der blev indført eller ændret ved lov nr. 8/2009, kunne adskilles fra den eksisterende støtteordning, selv om der var tvivl herom.

209

For det andet har Telefónica de España og Telefónica Móviles España gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat artikel 108 TEUF ved i 53. betragtning til den anfægtede afgørelse at fastslå, at de tre skatteforanstaltninger, som blev indført eller ændret ved lov nr. 8/2009, kunne adskilles fra RTVE’s nuværende finansieringsordning.

210

Kommissionen har derimod gjort gældende, at disse anbringender skal afvises fra realitetsbehandling eller under alle omstændigheder forkastes som ubegrundede.

211

Det skal i denne henseende blot bemærkes, at i henhold til artikel 40, stk. 4, i statutten for Domstolen, som finder anvendelse på Retten i medfør af nævnte statuts artikel 53, kan påstande, der fremsættes i en interventionsbegæring, kun gå ud på at understøtte en af parternes påstande. I henhold til procesreglements artikel 116, stk. 3, indtræder den intervenerende part i sagen, som den foreligger ved hans intervention. Ifølge retspraksis er disse bestemmelser ikke til hinder for, at en intervenient påberåber sig andre argumenter end dem, der er fremført af den part, der støttes, under forudsætning af, at argumenterne ikke ændrer sagens genstand, og at interventionen stadig sker til støtte for partens påstande (Domstolens dom af 23.2.1961, sag 30/59, De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 211, org.ref.: Rec. s. 1, 37).

212

I det foreliggende tilfælde er formålet med tvisten, således som den er fastlagt mellem sagsøgeren og Kommissionen, annullation af den anfægtede afgørelse. Rammerne for denne tvist er begrænset til de tre anbringender, som sagsøgeren har fremsat, om for det første en fejl vedrørende støttebegrebet hvad angår spørgsmålet, om de tre skatteforanstaltninger, der blev indført eller ændret ved lov nr. 8/2009, kan adskilles fra støtteforanstaltningen, for det andet en tilsidesættelse af artikel 49 TEUF og 64 TEUF og for det tredje en tilsidesættelse af artikel 106, stk. 2, TEUF.

213

Hverken stævningen eller svarskriftet indeholder imidlertid argumenter om en eventuel tilsidesættelse af de processuelle rettigheder, der er sikret i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF, eller begrebet ny støtte som omhandlet i artikel 108, TEUF og i artikel 1, litra c), i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel [108 TEUF] (EFT L 83, s. 1). Disse påståede tilsidesættelser er fremsat for første gang i interventionsindlægget.

214

Det følger heraf, at Telefónica de Españas og Telefónica Móviles Españas supplerende anbringender ikke knytter sig til sagens genstand, således som den er fastlagt af hovedparterne, og dermed ændrer rammerne for nærværende tvist. Disse anbringender må derfor afvises.

215

Ingen af Telefónica de Españas og Telefónica Móviles Españas argumenter kan ændre denne konklusion.

216

For så vidt som intervenienterne har påberåbt sig præmis 36 i Domstolens dom af 19. november 1998, Det Forenede Kongerige mod Rådet (sag C-150/94, Sml. I, s. 7235), skal det bemærkes, at Domstolen i denne dom fandt, at det af intervenienten fremførte argument, som var påstået afvist i denne sag, vedrørte et af hovedparten fremført anbringende og skulle støtte dennes påstande. Som det er beskrevet i præmis 212-214 ovenfor, er dette ikke tilfældet i nærværende sag.

217

Telefónica de España og Telefónica Móviles España har ligeledes påberåbt sig præmis 55 i Domstolens dom af 8. juli 2010, Kommissionen mod Italien (sag C-334/08, Sml. I, s. 6869). I denne dom fastslog Domstolen, at et anbringende, som den af intervenienten støttede hovedpart ikke havde påberåbt sig, men som udelukkende intervenienten påberåbte sig, kunne antages til realitetsbehandling. Der var imidlertid tale om et forsvarsanbringende, som var blevet påberåbt som led i et traktatbrudssøgsmål i medfør af artikel 260 TEUF. Domstolen skal i et traktatbrudssøgsmål foretage alle nødvendige konstateringer for at fastslå, at den pågældende medlemsstat har tilsidesat sine forpligtelser. Et forsvarsanbringende, der vedrører et faktisk eller retligt forhold, som Kommissionen er forpligtet til at undersøge som led i sin analyse, kan ikke ændre rammerne for en tvist. I nærværende sag er Telefónica de España og Telefónica Móviles España derimod interveneret i et annullationssøgsmål, hvis rammer er afgrænset af navnlig de af sagsøgeren påberåbte anbringender.

218

Dermed skal Telefónica de Españas og Telefónica Móviles Españas to supplerende anbringender afvises.

219

På grundlag af de foranstående betragtninger skal Kommissionen frifindes.

Sagens omkostninger

220

I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, dømmes den tabende part til at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 4, første afsnit, bærer medlemsstater, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger.

221

Hvad angår hovedsagen har sagsøgeren tabt sagen, og Kommissionen og RTVE har nedlagt påstand om, at sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger. Det pålægges derfor sagsøgeren at bære sine egne omkostninger samt at betale RTVE’s og Kommissionens omkostninger, med undtagelse af de omkostninger, som Kommissionen er blevet påført som følge af interventionen. Da Telefónica de España og Telefónica Móviles España har tabt sagen, pålægges det dem at bære deres egne omkostninger og sammen at betale de omkostninger, som Kommissionen er blevet påført som følge af deres intervention i overensstemmelse med Kommissionens påstand herom. Kongeriget Spanien bærer sine egne omkostninger.

222

Hvad angår sagen om foreløbige forholdsregler har sagsøgeren tabt sagen. Sagsøgeren bør derfor pålægges at bære sine egne omkostninger, betale RTVE’s omkostninger samt at betale Kommissionens omkostninger i overensstemmelse med disses påstand herom. Kongeriget Spanien bærer sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Tredje Afdeling):

1)

Europa-Kommissionen frifindes.

2)

DTS Distribuidora de Televisión Digital, SA bærer sine egne omkostninger, herunder omkostningerne i sagen om foreløbige forholdsregler, og betaler de af Corporación de Radio y Televisión Española, SA (RTVE) afholdte omkostninger, herunder omkostningerne i sagen om foreløbige forholdsregler, samt Kommissionens omkostninger, herunder omkostningerne i sagen om foreløbige forholdsregler, med undtagelse af de omkostninger, som Kommissionen er blevet påført som følge af Telefónica de España, SA's og Telefónica Móviles España, SA’s intervention.

3)

Telefónica de España og Telefónica Móviles España bærer deres egne omkostninger og betaler in solidum de omkostninger, som Kommissionen er blevet påført som følge af deres intervention.

4)

Kongeriget Spanien bærer sine egne omkostninger, herunder omkostningerne i sagen om foreløbige forholdsregler.

Czúcz

Labucka

Gratsias

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 11. juli 2014.

Underskrifter

Indhold

Sagens baggrund og den anfægtede afgørelse

Sagsbehandlingen for Retten

Retlige bemærkninger

1. Om formaliteten

2. Om realiteten

1. Det første anbringende om en tilsidesættelse af begrebet støtte som omhandlet i artikel 107 TEUF hvad angår det forhold, at de tre skatteforanstaltninger, der blev indført eller ændret ved lov nr. 8/2009, ikke kan adskilles fra støtteforanstaltningen

Om det første led vedrørende manglende tilstrækkelig hensyntagen til forbindelsen mellem de tre skatteforanstaltninger og støtteelementerne

– Om de betingelser, der skal være opfyldt, for at en støttes finansieringsmetode kan anses for at være en integrerende del af støtten

– Om anvendelsen af disse betingelser

Om det andet led vedrørende forbindelsen mellem skatteforanstaltningerne og RTVE's konkurrencemæssige fordel

Om det tredje led vedrørende Kommissionens selvmodsigende tilgang

Det tredje anbringende om en tilsidesættelse af artikel 49 TEUF og 63 TEUF

Det andet anbringende om en tilsidesættelse af artikel 106, stk. 2, TEUF

Om det første led vedrørende risikoen for RTVE's konkurrencebegrænsende adfærd

Om det andet led vedrørende en påvirkning eller fordrejning af samhandelen i et sådant omfang, at det i strider mod Unionens interesse

De andre klagepunkter, som Telefónica de España og Telefónica Móviles España har fremsat som led i det andet anbringende

Klagepunktet vedrørende en tilsidesættelse af artikel 106, stk. 2, TEUF

– Klagepunktet om en tilsidesættelse af begrundelsespligten

Om Telefónica de Españas og Telefónica Móviles Españas øvrige anbringender

Sagens omkostninger

(*1) – Processprog: spansk.